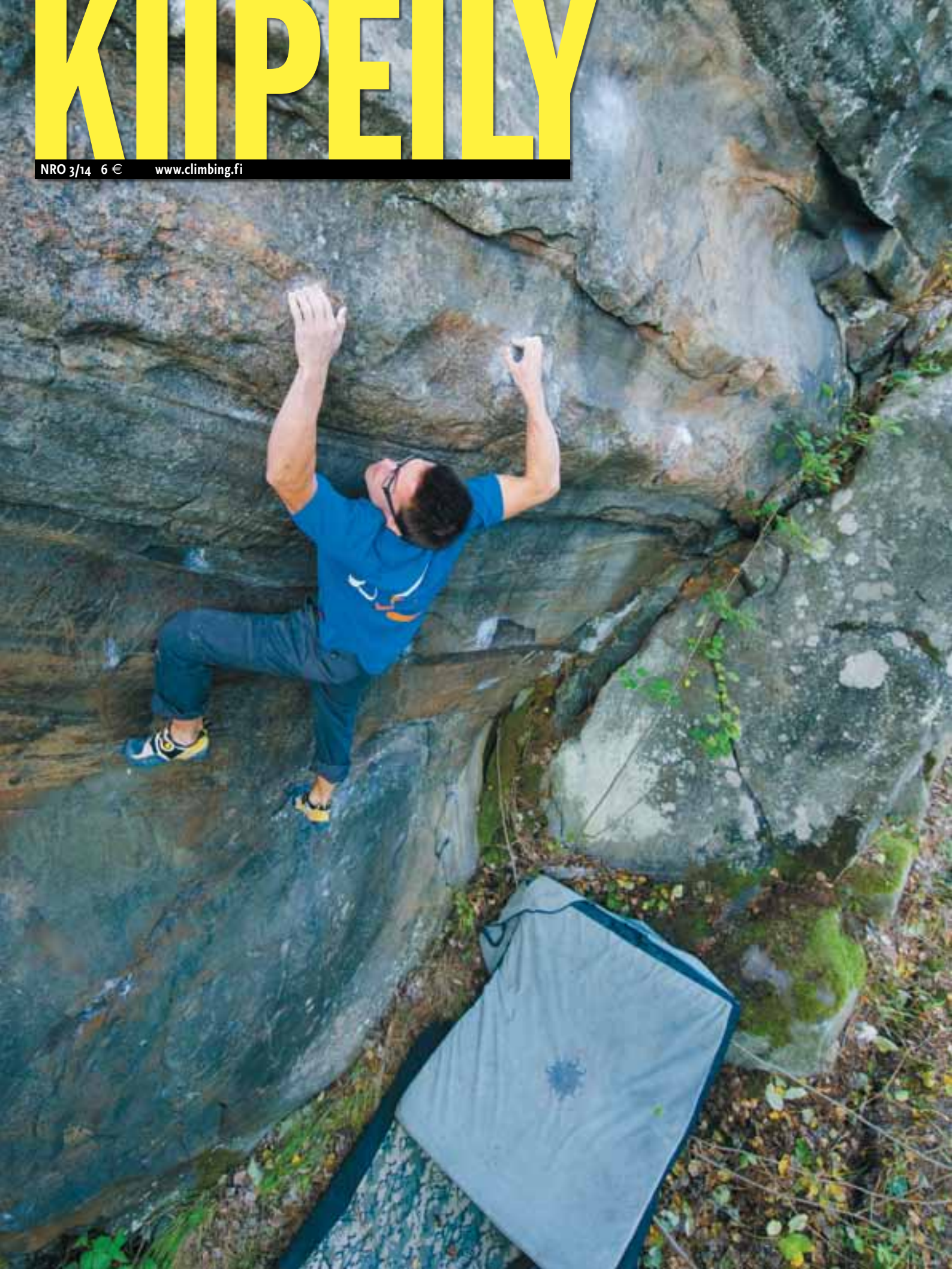
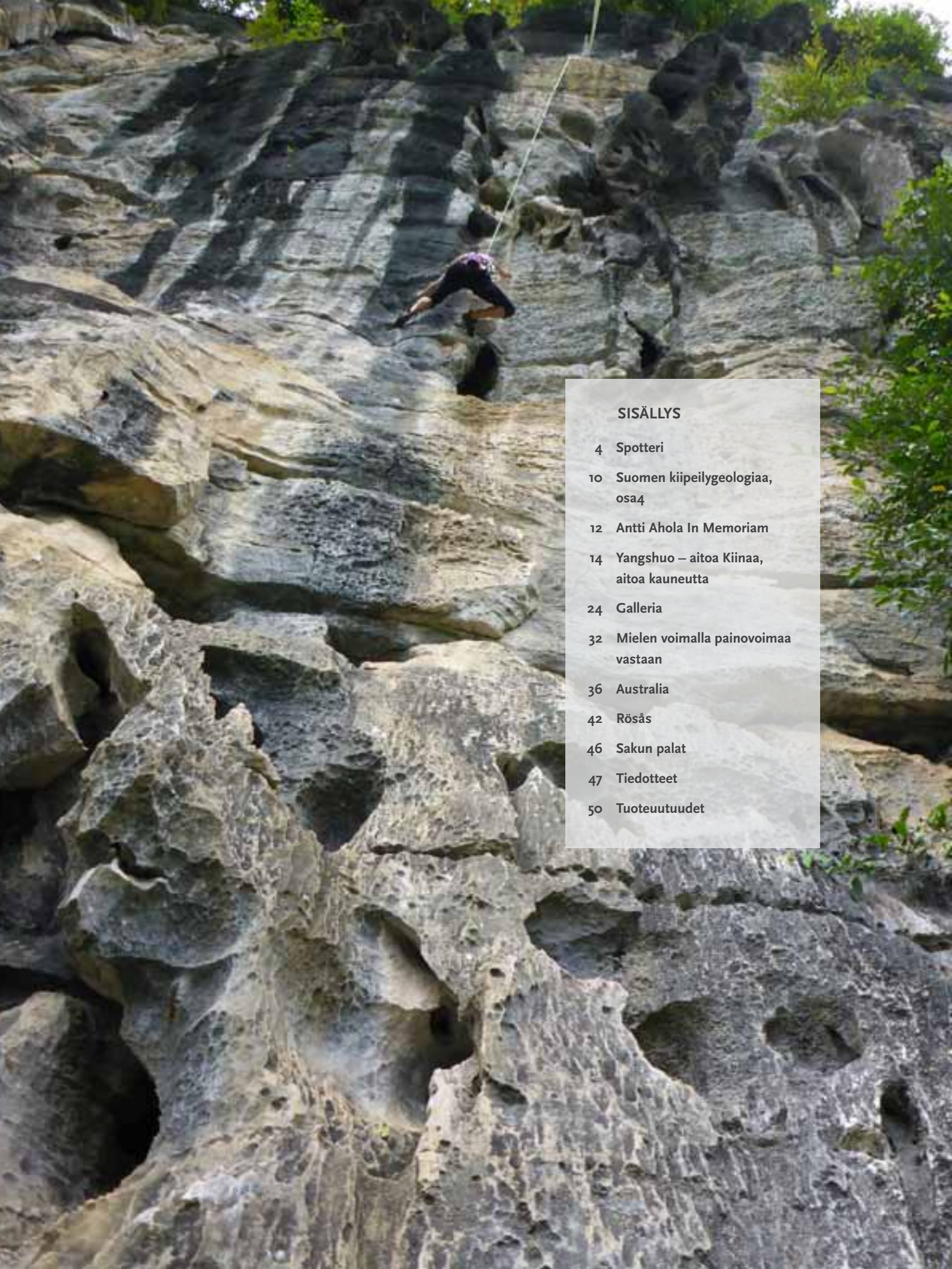

KIIPETILY

NRO 3/14 6 € www.climbing.fi

SISÄLLYS

- 4 Spotteri
- 10 Suomen kiipeilygeologiaa, osa4
- 12 Antti Ahola In Memoriam
- 14 Yangshuo – aitoa Kiinaa, aitoa kauneutta
- 24 Galleria
- 32 Mielen voimalla painovoimaa vastaan
- 36 Australia
- 42 Rösås
- 46 Sakun palat
- 47 Tiedotteet
- 50 Tuoteutuudet

Antti Ahola

PÄÄKIRJOITUS

Kirjoitan tätä pääkirjoitusta istuessani lentokoneessa matkalla Antalyasta Istanbulin kautta kotisuomeen ja Helsinkiin – kotimatkalla viikon kiipeilytapaamisesta Turkin Geyikbayirissa, Citdibissä ja Olympoksella. Tapaamisen ohjelmassa oli – paitsi massoittain kiipeilyä, uusiin paikkoihin ja ihmisiin tutustumista – myös eri kielillä puhumista, uuden oppimista, paikalliseen kulttuuriin ja ruokaan tutustumista sekä massoittain biletystä ja tanssia upeiden ihmisten seurassa.

Mikä tällaisella matkalla sitten on tärkeintä? Mielestäni lopulta kaikki tuo oheistoiminta, minkä tekee mahdolliseksi se, että yhteinen harrastuksemme (tai joillakin onnekailla työ :) , tuo yhteen samalla lailla suvaitsevaiset ja avoimet sekä seikkailunhaluiset ihmiset. Mielestäni yksi isoimmista tarkoituksista elämässämme on, että kasvamme

ihmisinä, opimme suvaitsevaisimmiksi ja opimme rakastamaan – elämää, meille tärkeitä ihmisiä ja tätä upeaa planeettaa ja luontoa, joka meille on suotu.

Kuluva vuosi on ollut myös surullinen suomalaiselle kiipeilylle: Matti A. Jokisen poismeno ja myöhemmin kesällä Antin ja Juhan onnettomuus muistuttavat, että mikään ei lopulta ole ikuista.

Kuitenkin jokainen meistä on valinnut kiipeilyn elämäänsä, koska haluamme tehdä näistä meille suoduista päivistä ja vuosista merkityksellisiä.

Hienoa talvea, tuloksellista kiipeilytreeniä ja uusin upeiden matkojen suunnittelua toivottaen,

päätoimittajanne Jari Koski

KANSI | Anssi Venho, One for Sorrow &a, Kito Face, Sipoo.

SISÄKANSI | Leena Nyman lähestymässä "hemo tufaa" reitillä Happy Ending 6 b, 26 m, Wine Bottle Wall, Yangshuo.

KIIPEILY 3/2014

Julkaisija Suomen Kiipeilyliitto ry., Erätie 3, 00730 HELSINKI, puh. 09-224 32 907. ISSN 2323-3745. **Päätoimittaja:** Jari Koski, 040-586 8123, jari.koski@climbing.fi.

Ulkoasu, taitto: Satu Bredenberg, Again Design **Avustaja:** Rami Haakana, Sampsa Jyrkynen, Sampo Kiesiläinen, Saku Korosuo, Olli-Petteri Manni, Mina Nytorp, Tomi Nytorp, Juha Olli, Perttu Ollila, Veera Turkki, Santeri Turkulainen sekä SKIL valiokunnat. **Paino:** Oy Trio-Offset Ab | Levikki: n. 4000. **Aineisto:** teksti word-tiedostona ja kuvamateriaalit erikseen Jari Koskelle: jari.koski@climbing.fi tai postitse: SKIL/Jari Koski, Erätie 3, 00730 Helsinki. **Teksti:** Älä tee tekstiin sisennyksiä tai muita asettelumuokkauksia. Erot kappaleet välirivillä. Lähetä tekstistä valmis viimeinen versio, oikolue mielellään ennen lähetystä. Ota yhteyttä Jari Koskeen, jos aineistosta ei ole sovittu etukäteen. Toimituksella on oikeus editoida tekstiä. **Kuvat:** digikuvat kameran suurimmalla resoluutiolla. Kuvan oltava 1:1-koossa 300 ppi, esim. galleriaan n. A4-koossa 300 dpi. Alle 500 kt:n kuvia ei pysty painamaan edes pienessä koossa. Kuvien tallennusmuoto tiff, psd tai jpg. Jpg-kuvat alkuperäisinä säätämättöminä. Jpg:n tallentaminen uudestaan jpg-formaattiin pakkaa jo pakattua kuvaa jolloin kuvan laatu heikkenee entisestään. Itse skannatut kuvat mielellään RGB-muodossa. Kuvaajien nimet painetaan aina kuvan ja jutun yhteyteen. Liitä mukaan kuvaajan nimi sekä kuvatekstit; paikka, kuvaaja, kiipeilijä(t), reitti ja vaikeusaste ym. tiedot. Emme mielellään julkaise kuvia, jotka on jo julkaistu muussa lehdessä, blogissa tai www-sivuilla.

Seuraavat Kiipeilylehdet: 1/2015 talvinumero aineisto 10.1.2015 ilmestyy helmikuu 2015 | 2/2015 syysnumero aineisto 10.5.2015 ilmestyy kesäkuu 2015

Kiipeilylehti postitetaan maksutta Kiipeilyliiton jäsenseurojen henkilökäsenille. Muille tilaukset osoitteesta lajipalvelut@valo.fi. Vuoden kestoilaukset 16 €/vuosi. Irtonumerohinta 6 €. SKIL jäsenseurojen jäsenten osoitteenmuutokset ja muut postitukseen liittyvät asiat hoitavat Kiipeilyliiton jäsenesurat. Osoitteenmuutoksissa tai kun et ole saanut lehteä, ota ensimmäiseksi yhteys omaan seuraasi. Seurat hoitavat osoitteiston päivityksen SLU/Valo lajipalveluun: lajipalvelut@valo.fi. **Ilmoitusmyynti:** Jari Koski, jari.koski@climbing.fi. Media-kortti osoitteesta www.climbing.fi. Toimitus ei vastaa tilaamatta lähetetystä materiaalista, sen palauttamisesta, lehdessä julkaistujen kirjoitusten sisällön aiheuttamasta mielipahasta eikä juuri mistään muustakaan :) Lehden julkaisijan vastuu mainoksien julkaisussa tapahtuneissa virheissä rajoittuu mainoksen hintaan.

Turku

Kiipeilykesä Turun seudulla on ollut yhtä kuumaa kuin kaikkialla muuallakin. Enkä nyt puhu mistään kuumaakin kuumemmista reiteistä, vaan ilmastollisesti ihan hullun lämpöisestä kesästä. Varsinais-suomalainen graniittihan ei tunnetusti omaa maailman parhaita kitkaominaisuuksia aurion porottaessa. Toki jotain pientä on aktiivisimpien harrastajien toimesta saatu aikaan. Vanhaa on toistettu ja uusia alueita kehitetty.

Paneudutaanpas ensin Vakka-Suomen alueen kiipeilyyn. Juhannuksen yllätyskitkoilla Olli Manni avasi Isoniitun kalliolle uuden headpointahtavan **Juhannuskävely**-reitin. Greidiltään **7+** ei päätä huimaa, mutta släbihiiviskely 15 metrin korkeudessa kaksi skyhookkia varmistuksena muutama metriä jalokojen alapuolella antaa jonkinnäköistä osviittaa siitä, mitä toistonousijalla on tiedossaan. Samalla reissulla tuli miehen toimesta toistonousu reittiin **Psykoosisuihku**, jonka ensinoustusta viime kiipeilylehdessä oli hieno tarina.

Heinäkuinen reissu kuumaan Bohusläniin toi toistonousun **Kongo:on 7c+**, ja samalla Olli sai kiivettyä kaikki linjat **Morkrets Hjärta** -kalliolla. Hienoa.

Nyt syksymmällä kiipeily on keskittynyt melko pitkälti Pärkävuoren pohjoispuolen kehittämiseen. Mahtavaa, että näinkin hienolta seinäältä löytyy edelleen ensinoustavaa. Ja ainahan on vanhoja, joita voi vapauttaa. Korviin on ainakin kantautunut **Persepumpin** vapautus **Pikkukivaa**, tiukka **8**, **Sterilitas (8-)** toistonousu sekä uusi linja **Kax kuuta**, tiukka **7+**, kallion oikeassa laidassa. Mainitseminen arvoinen ensinousu on myös Henrika Niemen nousema reitti **Friends will be friendsin** vasemmalle puolelle. Klassikkoreitin asemaan välittömästi noussut Friends will be special friends on hyvä lisä kutosgreidin reiteihin pohjoispuolella.

Turun itäpuolelle on kehittymässä Juha Suikkalan toimesta uusi kallio **Louruvuori**, jonka 30+ reittiä ovat hyvä lisä alueen kiipeilytarjontaan. P. Ollilla on myös ollut mukana touhumiehenä ja saanut muutamia hienoja ensinousuja. Päätähuimaavin lienee mikrovarmistein **Peijooni, 7**. Topo- ja odotellessa!

Suikkalan Juha kiipesi juuri ennen lehden painoon menoa reitin **Täpinä 7b** Pärkävuoreessa - kova veto 56 vuotiaalta, onnittelut!

Boulderpuolella turkulaisen

kiipeilyn mielenkiinto on tänä kesänä kiinnittynyt Nousiaisista jo vuosia sitten löytyneeseen alueeseen. Metsätöiden jäljiltä muutamia kiviä tuli esiin, ja Nousiainen II aluetta päästiin kehittämään. Suurimpana puuhamiehenä alueella on ollut kukas muukaan kuin J. Rantanen. Ongelmia alueelta löytyy vaikka loppuiksi, mutta jos muutamia tarvitsee mainita, nousevat esiin varmasti Rantasen ensinousemat **Kivipää** sekä **Just another classic**, molemmat greidiltään ylempää seiskaluokkaa. Tässä alueessa on potentiaalia, ja yhden kovan boulder miehen suusta kuulutuna "alue on toinen Suomen kahdesta parhaasta boulderalueesta".

Syyskitkat vasta alkaa, joten tämän vuoden parhaat nousut ovat vielä edessäpäin. Niitä odotellessa siis!

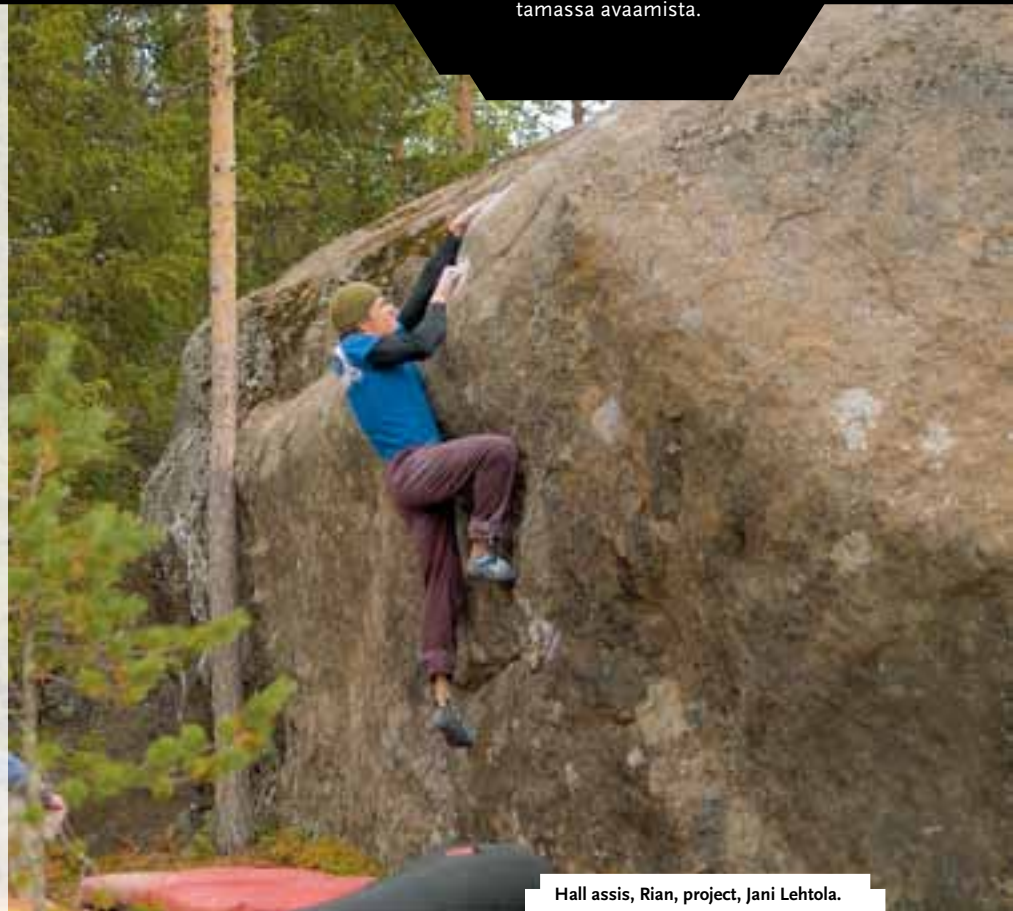
Tampere, by Antti Virtavuo:

Uutiset siis Tampereelta jää aika laihaks, mun **Forte:n** selätystä lukkuunottamatta. Hämeenlinnan pojista joku oli kiivennyt **ON SE KOVA:n**. Uusista alueista jo keväällä Cragissa julkastu Pirunkivet sai alun access-epäselvyyksien jälkeen koeajallisen kiipeilyluvan maanomistajalta. Ongelmat liittyivät lähellä olleeseen muinaismuistoon. Siellä ihan laatu reittejä ja pari tiukempaa linjaa odotamassa avaamista.

Oulu

Tänä kesänä Oulun kiipeilypiireissä on etelästä tulleiden virtausten myötä hyväksytty myös köysikiipeily sallittujen lajien listalle, ja kovimmat suoritukset ovat tapahtuneet sillä saralla Niemiselin kalliolla. Jari Pöllänen sai kelien viiletessä elokuussa tikattua **Jedi Mind Trixin 8b**, Miku Kyrklund ja Matti Uurtamo siirtyivät isojen poikien joukkoon kiipeämällä **Diablon 8a**. Teresa Harjula nappasi skumpapaoikeudet tuplana kiipeämällä **The Return of The Space Cowboy'n 7c** ja **The Great Blondinon 7c**. Huhujen mukaan myös Jani Lehtola on nähty valjaat päällä.

Boulder-rintamalla Jari Pöllänen sai ennen kesähelteitä kiivettyä Luohualta **Fat Hippo 8A:n** ja Osmo Aspi sai aukaistua Kivivaaran megahänkille **The State of the Fart 7C+**. Muuten kesä onkin mennyt syyskelejä odotellessa, ja henkseleitä paukuttaessa uusien reittien nimeämisen osalta: Jari Pöllänen ja Jani Lehtola kävivät avaamassa Rianiin reitin **Bad boys**, joka kulkee pystylinjaa pitkin siirtyen lopussa vasemmalle hyvään fleikkiin. Matit Sillanpää ja Uurtamo sekä Sakke Tiuraniemi kävivät kiipeämässä **Bad boysin**, downgreidaamassa sen ja avaamassa linjasta direktimmän versi-

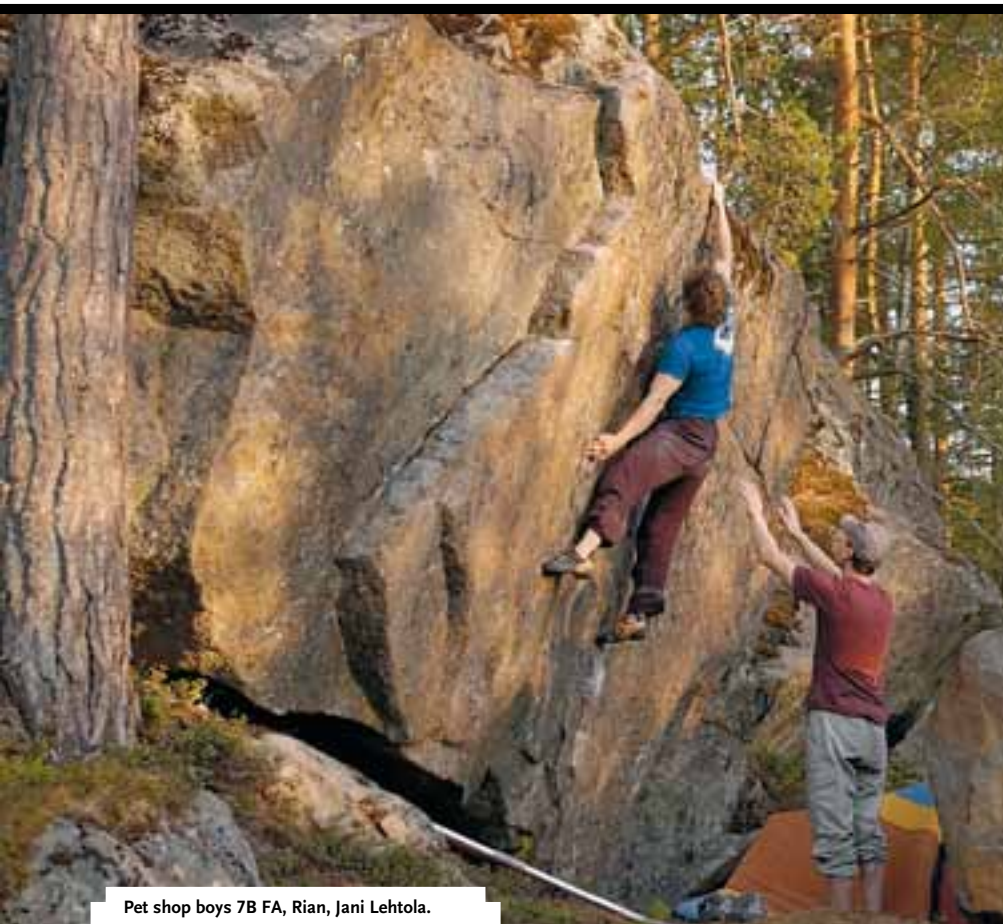
Hall assis, Rian, project, Jani Lehtola.

Osmo Aspi, Projekti, Ylitornio, Kivivaara.

Sakke Tiuraniemi, Pojat putkessa 7B, Gran Kivismo, Vaala.

Pet shop boys 7B FA, Rian, Jani Lehtola.

on antamalla sille tyylikkäästi nimen **Soft boys**. Alkuperäiset pahat pojat kävivät tästä motivoituneena downgreidaamassa uuden reitin ja avaamalla siihen vielä istumalähdön, jolle taas tuli nimeksi **Pet Shop Boys**. Jokainen näistä pätkistä on kiipeämisen arvoinen, ja muita tällä kaudella Ruotsin puolella tähtiluokituksen arvoisia pätkiä ovat ainakin Ängesbynissä **Mombasa 7A** sekä Rianissa **Pajatsso 6B**, **Ranskalaista sankarimetallia 7A+** ja koko Gangsters Paradise -sektori.

Suomen puolella kovin juttu on ehdottomasti se, että Oulun seutu ei näytä 27cragissa enää täysin mustalta aukolta. Vaalasta saatiin kehitettyä Gran Kivismo -nimistä blokkia, josta kannattaa käydä kiipeämässä superklassikko **Pojat putkessa 7B**. Sakke Tiuraniemi sai skoutattua Ängesbynin jälkeen näiden leveysasteiden siisteimmän mestan, Kirakkajuppuran, Tervolan ja Keminmaan rajalta. Reittejä olemme tällä hetkellä avanneet nyppylälle vajaa 40 potentiaalin riittäessä moninkertaiseen määrään. Kiipeily mestassa on mahtavan teknistä kikkailua jalkaotteiden puutteen ja muotojen monipuolisuuden vuoksi. Kolmen tähden reiteinä kannattaa ehdottomasti tsekata esimerkiksi **No Discussion 6A**, **Maailman paras musiikkimaku 7A+**, **Pitkät kalsarit 7B+** tai täydellinen fontsusläbi **Jikkerskickersby 5+**.

"Total Brutal" (8b+), Zillertal.

Kävin myös ensimmäistä kertaa Zillertalissa, Itävallassa. Aivan älyttömästi kiivettävää! Pakko mennä takaisin, kun kerkesin siellä olemaan vaan 4. päivää.

Paras hetki siellä oli varmasti se kun kiipesin Ultraklassikko "Total Brutal" 8b+-reitintä. Olin nähnyt kyseisestä reitistä muutamman kuvan ja siitä lähtien olen halunnut sen kiivetä. Vaikka se onkin aika runsaalla kädellä muokattu, linja on erittäin hieno ja historiallinen ja se sijaitsee kaiken lisäksi tien päällä!"

Kesäraportti Anthony Gullstenilta

” Sain keväällä Tatu Autiolta luvan kokeilla Tatun projektia Mustavuorella ja kävin sitä muutaman kerran sitä työstämässä. Aluksi reitti ei tuntunut ihan hirveen vaikeelta, sillä muovit meni nopeesti. Yläosa kuitenkin osottautui melko hankalaksi kun kiipesi alusta asti. Se yläosa on suurimaks osaksi kompressiokiipeilyä, joten siinä ei pääse lepuuttamaan käsiä ollenkaan. Pumppu oli siis taattu kun ei kestävyttä ollut juurikaan. Reitintä nimi *Post orgasmic depression* on Tatun valitsema ihan kuten *Kansannousu* Joonas Sailarannan. Tekivät kuitenkin suurimman osan töistä pulttaamalla kallion. Mä vaan kiipesin :)

Vaikea myös sanoa greidistä, arviolta 8c?. Toivottavasti joku meni toistamaan kummatkin reiteistä Mustavuorella!

Jälleen kerran kävin Magic Woodsissa kiipeämässä kesällä, kun ei hirveesti löytynyt seuraa köysikaltseille Sveitsissä.

Siellä on kuitenkin aina jotain siistiä kiivettävää ja tällä kertaa onnistuin kiipeämään muutaman napakamman reitintä. Yksi niistä oli Chris Sharman reitti *Practice of the Wild 8C*. Kokeilin reittiä ensim-

mäistä kertaa tänä vuonna ja yllätyin positiivisesti kun kaikki muovit meni ekalla työstökerralla ja pääsin jopa ottamaan pari lähetys yritystä alustakin. Tipuin kahdesti lopussa olevasta dynosta, joka oli itselleni reitintä kruksi. Seuraavana päivänä tulit uudestaan, väsyneempänä ja iho ohuempana, mutta tieto siitä että seuraavana päivänä sataa, patisti mut kokeilemaan sitä vielä. Pari yritystä alusta ja seisoin sit boulderin topissa tuulettamassa! Mahtava linja ja niin siistit otteet koko matkan.

Kiipesin Magicista kanssa yhden "köysireitintä". *Unendliche Geschichte 1+2+3*. Tunnettu boulderialku, *Unendliche Geschichte 1+2 8B+*, jonka jälkeen klipataan köysi valjaisiin ja siitä joku 7B+ boulderit muutama jatko klipaten, mantteli ja pieni runoutti slabi blokin päälle lisäämään jännitystä. Mielestäni oli hienoa aloittaa blokin ihan alimasta kohdasta ja topata se koko reitti. Tuo *UG 1+2* kuitenkin loppuu keskelle seinää.

Roosa Huhtikorpi

Antipop, 8A Zillertal.

Roosa Huhtikorpi

Weberknecht, Zillergrund 7C+.

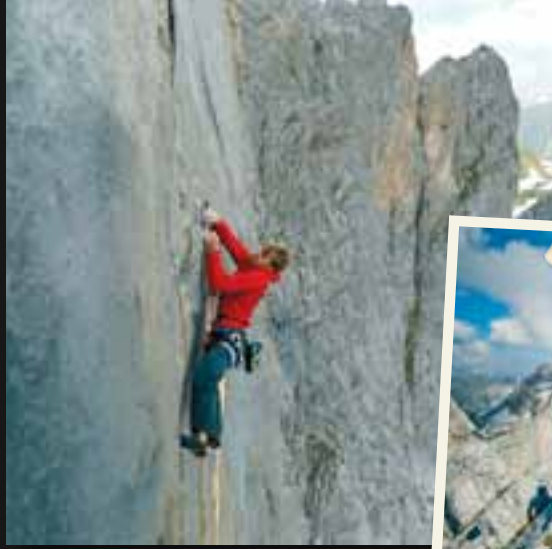
Nalle

Nalle Hukkataival ja Tomi Nytorp kiipesivät Sveitsin Rätikon:ssa yhden maailman kovimmista multi-pitch reiteistä, **Silbergeier 8b/8b+**. Tämä 6 köydenmitan klassikkoreitti on Beat Kammerlanderin jo vuonna 1993 avaama.

Kyseessä on Nallen ensimmäinen multi-pitch! Onnittelut molemmille.

Multipitchailun ja kisaamisen (silta-DWS kisan hopeaa Espanjassa) lisäksi Nalle on tehnyt sitä, minkä osaa parhaiten: matkustanut ympäri maailmaa ja avannut uusia klassikkoreittejä! Lukemattomien muiden kovien toistojen ja ensinousujen lisäksi mainitaan tässä Australian Grampiansissa Nalle ensinoutut reitteihin **The Lonely Crowd 8B+**, **World Is Not Flat 8B+** ja **Road Sweet Home 8C**.

Cameron Maier / bearcammedia.com /

Ville kurru/tommy vänskä/Blue Kangoo Films

*Ja täällä kotinurkillahan
Nallella on pari ihan
fiukkaa projektia...*

Yannick Godfrin

Lappnor-projekti odottaa ensinousua.

Jackson Pollock V11 ensinousu Grampianssissa.

Jack Simonson

Yannick Godfrin

Ensinousu reittiin The World is not flat V14, Grampians.

Good Hope V13 ensinousu Rocklands, Etelä-Afrikka.

spotteri – poimintoja kotimaasta ja maailmalta

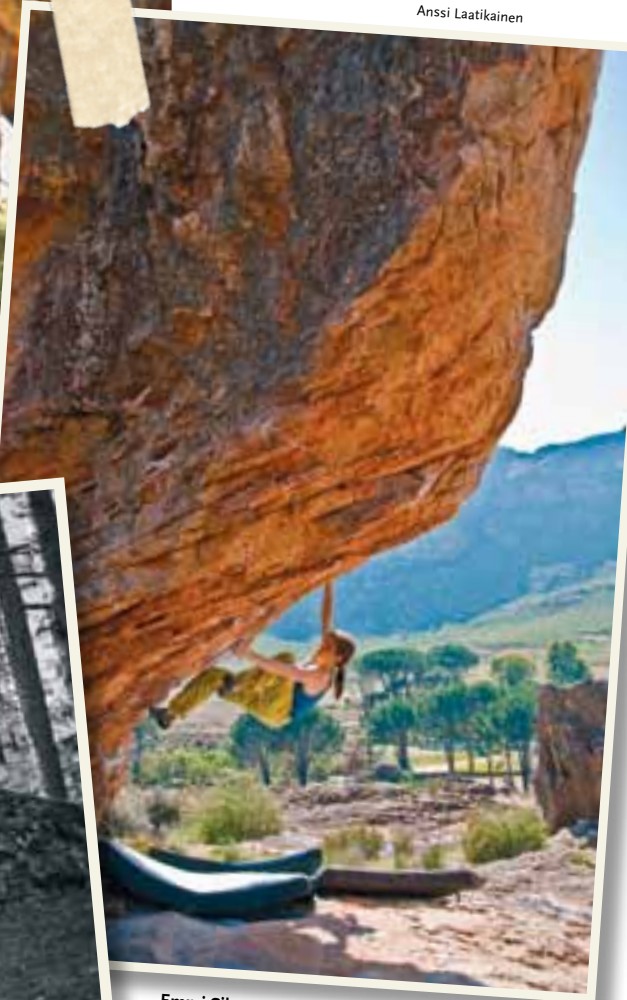

Anssi Laatikainen

Pasi Partanen lähettää reitin Jaws 7C Rocklands, Australia.

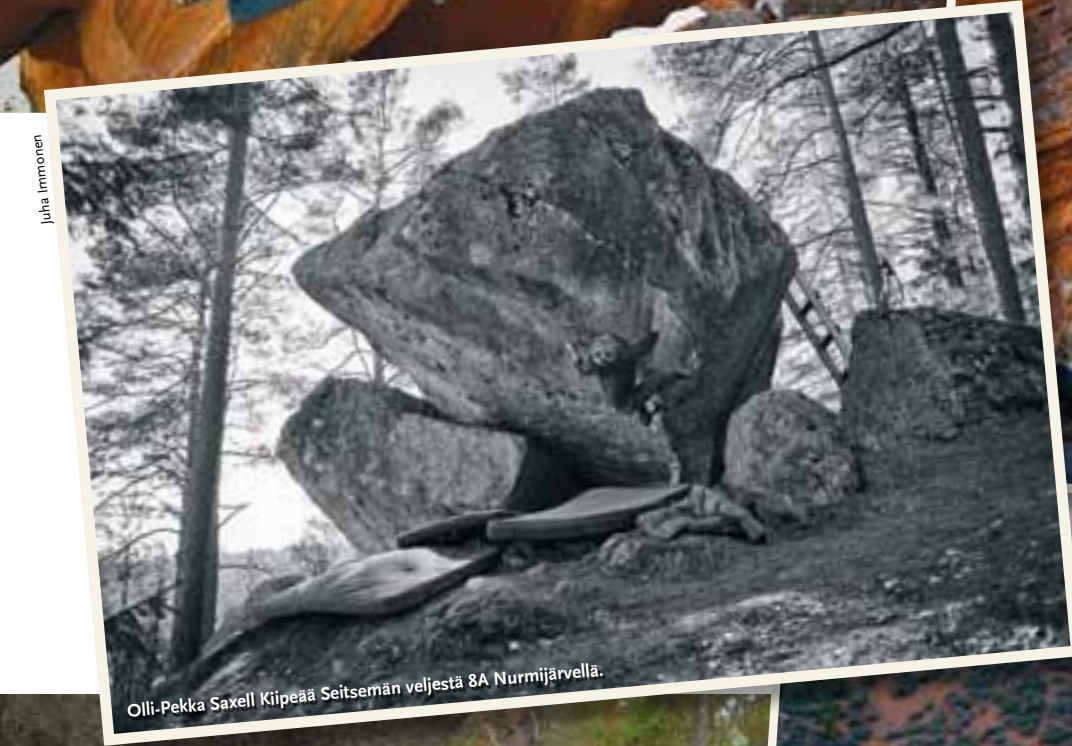
Marko Siivinen

Anssi Laatikainen

Emmi Silvennoinen, Teatime 7A, Rocklands, Australia.

Adrian Pollard

Juha Immonen

Olli-Pekka Saxell Kiipeää Seitsemän veljestä 8A Nurmijärvellä.

Livstid assis, Rian, project, Jani Lehtola

Olli Koiso-Kanttila, Moonlight Buttress, Zion, kp 5.

Anton Johansson kiipeää "Kun Jari koskee" 7A reittiä Uusi Sipoo sektorilla.

Haapakoski avasi syyskitkoilla uuden tulokkaan Eteläsuomen vaikeimpien joukkoon. Mylliksen vaikein linja kantaa nimeä Armoton 8B+! (Reitti nro 1.)

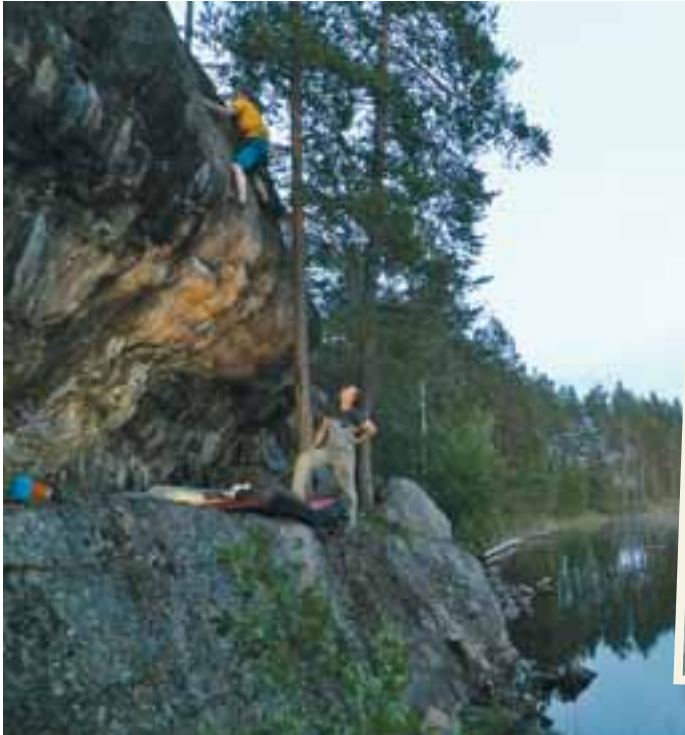

Niina Laatikainen, Spiritual 7A, Pornainen.

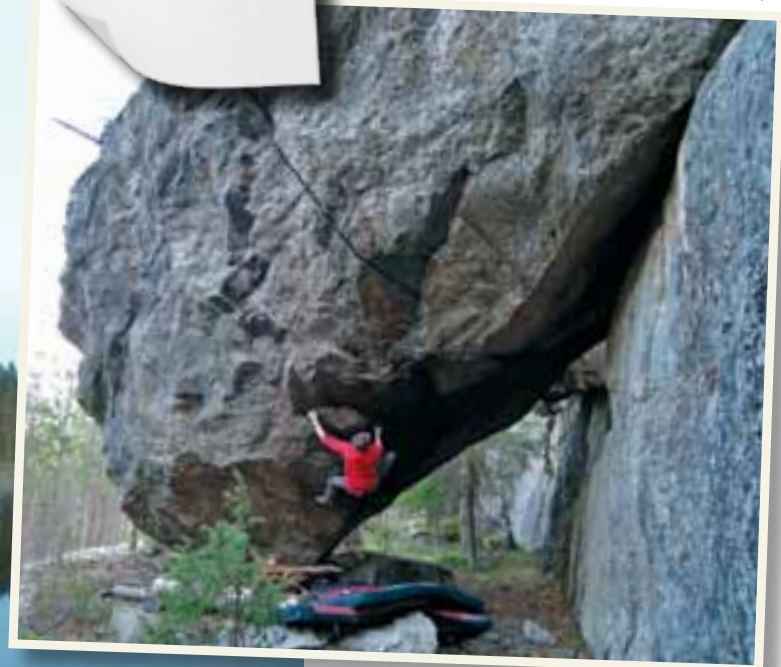
REVENTEENVUORI:
Maija Eerola
ensin uusi uuden
timakan sporttisläbin
Zen oppitunti 7c!

Anssi Venho

Marko Siivinen

Komeat miehet (Mikko Manninen ja Sampsa Aronen) – jossakin päin Suomea – kauniin järven rannalla...

Luolamaalausprojekti Lötkkiössä, Marko Siivinen.

OLHAVAN GRANIITTI PURISTETTIIN VALTAVAN POIMU- VUORISTON JUURISTA

SUOMEN KIIPEILYGEOLOGIAA
OSA 4

Jussi Heinonen

Kiillepitoisia juovia ja laikkuja Olhavan graniitissa. Mittakaavana *Oma planeetta* (8a+) -reitillä kolmas pulkki

Poimuvuoriston juuriosien syleilyä Olhalla, *Riippuvat puutarhat*, 6-/6a.

Olhavanvuorella Repoveden kansallispuistossa on Suomen korkein (50 m) ja vaikuttavin yhtenäinen kalliouseinämä, eikä sen merkitystä maamme kiipeilykulttuurille tarvitse tässä lehdessä erikseen kertoa. Olhavan jylhys kuitenkin kalpenee kallion muodostavan graniittisen kiven syntyäköihin nykyisen eteläisen Suomen alueilla vallinneista olosuhteista.

Kahdessa aikaisemmassa artikkelissani käsitellyjen Luhdin (Kiipeily 1/14) ja Jaanankallion (Kiipeily 2/14) vaippaperäiset kivilajit sekä valtaosa eteläisen Suomen graniiteista liittyvät pienten mannerkappaleiden ja Indonesian kaltaisten saarikaarien törmäilyyn ja kasautumiseen muinaismantereen reunamilla n. 1910–1860 milj. vuotta sitten (kts. karttakuva). Tämän jälkeen alueidemme vulkaaninen aktiivisuus rauhoittui vuosimiljooniksi ja törmäyksissä muodostunut poimuvuoristo alkoi romahdella oman painonsa alla. Vuoriston on arveltu näihin aikoihin olleen Himalajan korkuinen, ja moni suomalainen alppinisti kääntäisikin varmasti mielellään kelloja reilusti taaksepäin (jäkälien ja kasvillisuuden täydellinen puuttuminen olisi myös voinut olla mieleen, joskin happipullot olisivat olleet tarpeen silloisessa ilmakehässä).

Suuren poimuvuoriston juuriosissa oli hautautuneena sedimenttikiviä, jotka olivat poimutuksen myötä korkeissa paineissa ja lämpötiloissa metamorfoituneet gneisseiksi. Lämpötilan edelleen noustessa nämä gneisit alkoivat n. 20 kilometrin syvyydessä osittain sulaa muodostaen jähmetyttyään graniittisia intruusioita. Näissä nk. ”myöhäisorogeenisissa” n. 1850–1790 milj. vuotta vanhoissa graniiteissa on edelleen nähtävissä alkuperäisten lähtökivilajien haamumaisia piirteitä: mm. Olhavan tiukimman sporttireitin ”Oma planeetta (8a+)” varjoisen negatiivisessa ja siksi kasvillisuudesta vapaassa loppuosiossa erottuu selkeästi tummia vaa-

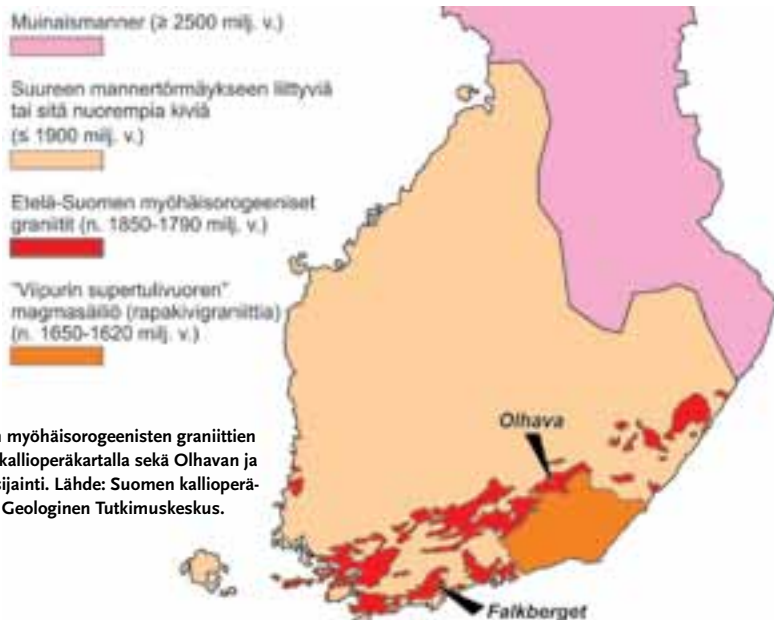
kasuuntaisia juovia, jotka ovat gneissin sulamatta jääneitä osia (kts. kivikuva). Juovat koostuvat suureksi osaksi kiillemineraaleista, samoin kuin tummat ja pyöreähköt halkaisijaltaan senttimetrin luokkaa olevat laikut, joita myös esiintyy kivessä läpikotaisin. Joskus näiden laikkujen keskeltä pilkistää punaista jalokivimäistä mineraalia, joka on korkeassa paineessa kiteytyntä granaattia. Sekä kiille että granaatti ovat alumiinirikkaita mineraaleja, jotka myös osaltaan todistavat graniittien sulaneen sedimenttivaltaisesta aineksestä. Myöhäisorogeeniset graniitit ovat luonteeltaan tasarakeisia ja niissä esiintyvien mineraalien muodostavat kiteet ovat vierasmuotoisia (eivät siis muodosta selkeitä kidekulmia). Näiden ominaisuuksien johdosta Olhavan graniitti on kiipeilyllisesti ehkä keskimäärin hieman käsiystävällisempi kuin sitä vanhemmat tai nuoremmat graniitit (vrt. Kiipeily 3/13).

Hieman yllättäen myös toinen suomikiipeilylle merkittävä kallio sijaitsee näissä myöhäisiin vuorijonovaiheisiin liittyvissä graniittimuodostumissa. Jos Olhavaa pidetään suomalaisen tradikiipeilyn kehtona, eräänä merkittävimmistä kotimaisista sporttikallioista voidaan pitää Kirkkonummen Falkbergetiä. Noin 30 metriä korkea Falkberget koostuu täsmälleen samanlaisesta graniitista kuin Olhava (kiillejuovineen ja -laikkuneen), vaikka on kiipeilyllisesti hyvin erilainen! Erilaisuuteen vaikuttavat merkittävästi kolme asiaa: 1)

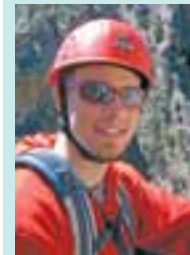
HALUATKO TIETÄÄ, mitä kivilajia kotikalliosi edustaa? Geologian tutkimuskeskuksen Active Map Explorer (<http://geomaps2.gtk.fi/activemap/>) -palvelun avulla voit sen selvittää (Suurena haluamasi alue ja klikkaa vasemmasta vetovalikosta ”Bedrock”; tämän jälkeen valitse (i)-työkalu ylävalikosta ja klikkaa haluamaasi kivilajiyksikköä).

Olhava on profiilitaan pääasiassa positiivinen, Falkberget taas negatiivinen. 2) Olhavan kalliouseinämä on ollut olemassa jo satoja, ellei tuhansia vuosia, kun taas Falkbergetin nykyinen seinämä on saanut muotonsa valtavan romahduksen seurauksena viime vuosisadalla. Tästä johtuen Falkbergetin otteet ovat keskimäärin terävämpiä ja vähemmän pyörityneitä ja kallion luonne on muutenkin ”rosoisempi” kuin Olhavalla. 3) Toisin kuin Falkbergetin lähialueilta, Repoveden kallioperästä tunnetaan voimakaspiirteisiä siirroslinjoja, jotka liittyvät supertulivuoren muodostumiseen nykyisen Kaakkois-Suomen alueelle n. 1600 milj. vuotta sitten (kts. karttakuva; vrt. Kiipeily 3/13). Tällaiseen siirroslinjaan on muodostunut myös voimakkaasti rakoillut Olhavan kalliouseinämä. Lukuisat tunnusomaisen sirppimäiset otteet Olhavan laatalla ovat todennäköisesti syntyneet kahden siirroksen olleen kalliolohkon hankautuessa toisiaan vasten. Läntisempi lohko on sittemmin romahtanut alas ja kiipeilijöiden iloksi paljastanut Olhavanvuoren koko komeudessaan!

Lisätietoa Suomen vuorijononmuodostuksesta: Nironen, M., 1998. Proterotsooiset orogeeniset syväkivet – vuorijononmuodostuksen hornankattila. Teoksessa: Lehtinen, M., Nurmi, P. ja Rämö, T. (toim.). Suomen kallioperä: 3000 vuosimiljoonaa. Suomen Geologinen Seura, Helsinki, sivut 229–255. www.geologinenseura.fi/suomenkalliopera/CH8.pdf

Etelä-Suomen myöhäisorogeenisten graniittien esiintyminen kallioperäkartalla sekä Olhavan ja Falkbergetin sijainti. Lähde: Suomen kallioperäkarta (1999), Geologinen Tutkimuskeskus.

Toimin geologian tutkijatohtorina Luonnontieteellisessä keskusmuseossa (LUOMUS) ja olen harrastanut ulkokiipeilyä, lähinnä sporttia, vuodesta 2007. Eteläisen ja itäisen Suomen lisäksi kokemusta löytyy myös Mallorcan ja Thaimaan kalkkivikallioilta.

Juttusarjalle herätteenä toimivat muiden kiipeilijöiden kanssa käydyt keskustelut Suomen eri kiipeilykallioiden laadusta: mistä kallioiden suuri koostumus- ja rakennevaihtelu johtuu, ja miksi jostain löytyy vain pientä terävää listaa ja toisaalta sitten taas käsiystävällistä pehmeää kahvaa? En niinkään aio keskittyä itse kalliopinnaan ja jyrkänten muodostumiseen (lähies kaikki ne liittyvät viime jääkauden aikaisiin tapahtumiin) vaan kalliolla esiintyvien kivilajien syvimpään olemukseen. Toivon, että analyysini ovat antoisia Suomessa kiipeilyä harrastaville ja samalla mieleenne jää joitain mielenkiintoisia yksityiskohtia maankamaramme yli 3000 miljoonaa vuotta kestäneestä kehityshistoriasta.

Jussi Heinonen
jussi.s.heinonen@helsinki.fi

Pikkupoika oli heti myyty. Antti oli seinällä ennen kuin ehdin sanoa hei ja laittaa valjaat päälle. Nuoren miehen silmät loistivat kirkkaammin kuin luokkaretkellä Fazerin karkkitehtaalla. Seurasimme hymyssä suin Antin isän, Markun kanssa, tätä nuoruuden ennakkoluulotonta kokeilunhalua ihaillen. Vuosi oli 1998, kun kymmenvuotias Antti otti ensimmäisiä ”krimppejään” Liikuntamyyllyn 5-metrisellä sisäseinällä.

Markku oli esittänyt minulle ajatuksen työpaikkamme ruokalassa, josko voisin viedä hänen poikansa kokeilemaan kiipeilyä. Antti kun ei tuntunut innostuvan oikein mistään tavanomaisesta, jalkapallot ja jääkiekot oli jo kokeiltu. No, ilman muuta, ajattelin. Jotenkin palasi mieleen oma nuoruuteni, ei nimittäin tippunut tähänkään osoitteeseen lätkä tai lentis. Sitten Antti punastui, katsoimme hämillämme toisiamme Markun kanssa ja aistimme ilmassa erikoisen imevän hajun. Antti oli hallille tullessa kulkenut tapansa mukaan omia polkujaan ja nyt koirankakkaa oli Liikuntamyyllyn otteilla, Antin kengistä levinneenä... No, ei hätä mitiä, puhdistustarpeita kehiin ja homma jatkui. Näin alkoi Antin kiipeilyharrastus.

Pian Markku kertoi, että oli saanut Antin houkuteltua ”koirankakkaepisodista” huolimatta Tapanilan Erän junnukiipeilyryhmään. Tämän jälkeen tartunta oli jo kroonista laatua ja Antti oli niin koukussa, kuin vain tuon ikäinen kundi voi johonkin tykästyksensä olla. Pikkuhiljaa Antille alkoi kertyä kiipeilyvarusteita, jotka oli kuulemma iltaisin järjestetty sängyn jalkopäähän, siis riittävän lähelle unia ja unelmia, tulevia kiipeilyseikkailuita. Taas istuimme Markun kanssa työpaikan ruokalassa ja olimme yhtä vilpittömän onnellisia Antin puolesta.

Antti kasvoi ja varttui kiipeilijöiden parissa, tämä elämäntapa tuli aikaisin tutuksi. Lahjakkuus oli selvää alusta alkaen ja kehityskulku niin ilmiömäinen, että välillä vanhempaa kiipeilijää melkein hirvitti, ja Antin vanhempia varmaan vieläkin enemmän. Nopeasti lahjakkuus huomattiin myös kiipeilyseurassa ja Antti itsekin alkoi ymmärtää, mitä itse asiassa osasi. Mukaan tuli uusia kavereita, kisoja, tosin niistä Antti ei ollut koskaan kovin kiinnostunut ja tietysti reissuja maailman kiipeilymestoille. Just niin kuin se yleensä menee.

Antti kävi kilpailuissa muutamaan otteeseen, lähinnä huvikseen, usein kuitenkin lopputulos oli muille vähän vakavammille

urheilijoille pienoinen pettymys. Antti kun filisteli itsensä kärkisijoille, ilman systemaattista treenausta ja herajuomaa. Antti pääsi reissaamaan ja näkemään maailmaa kiipeilyn ohessa enemmän kuin monet koko elämänsä aikana. Tämän luonnollisen kehityskulun seurauksena ei kulunut aikaankaan kun Antti löysi itsensä ystäviensä kanssa Yosemitestä, maailman kuuluisimmilta kalliokiipeilyreiteiltä. Tuolla reissulla oli kiivetty mm. *Free Rider* ja *Astroman* – varsin vaativaa big wall kiipeilyä, joka vaatii riittävän kovan kiipeilytason lisäksi paljon muutakin, ja siksi useimmille kiipeilijöille jäävät usein vain haaveiksi. Kun katsoo Antin viime vuosien tikkilistaa, ei voi kuin ihmetellä. Antti nimittäin piti vuodesta 2009 lähtien, ehkä hieman epätyypillisesti persoonalleen, tarkkaa kirjanpitoa vaikeamista kiivetyistä reiteistä sekä nousuista, jotka olivat muuten vaan merkittäviä hänelle. Onneksi tämä pieni elämää nähnyt vihkonen säilyi, ja on nykyään Antin työstävä Jatan hellässä huomassa, muistona Antin kanssa eletystä taipaleesta. Tuosta vihkosesta saisi kirjoitettua kokonaan oman kertomuksensa. Sen verran sieltä poimittakoon, että eri reissujen tikit vetävät varmasti vertoja kelle tahansa suomalaiselle huippukiipeilijälle kautta aikain. Vai mitä sanotte tästä: sporttia vuosina ’09–’14, noin 50 kpl 7c/7c+ -reittejä, joista suurin osa on-sight sekä noin 25 kpl 8a/8a+ -reittä...

Tai esimerkiksi vuonna 2011 ”kuuden päivän tradireissu” Bohusläniin, saldo: vaatimattomat kuusi luomu 7/7+ os. ja reissun päätteeksi 8- flash. Kotimaan vaikeimmista luomureiteistä taipui mm. *Dead Ringers Chang 8+*, *Hopiavuorella* ja *Cro Magnon 8 Olhavalla*... On-sight -kiipeily tuntui olevan Antin kovinta valuutaa, sillä eroa parhaisiin redpointteihin on vain plussan verran! Viime vuosien alppikiipeily-loki on myös yhtä kunnioitettavaa luettavaa, kokemusta ja vertikaalimetriä oli kertynyt aina Marmoladan paahteesta Chamonixin varjoisille pohjoisseinille, useiden klassikkoreittien vuosivauhdilla.

Viime vuosina Antti alkoi kiinnostua yhä enemmän myös talvikiipeilystä ja etenkin mixed-kiipeilystä. Oli vain yksi ongelma, Antti ei omistanut omia hakkuja, eikä sitä 500 euroa, joka niihin tarvittaisiin. Sitten hän huomasi, että maan ekoista drytoolauksen SM-kisoista kuittaa voittaja uudet Nomicit. Antti ei ollut koskaan ennen kiivennyt tätä ”sisädrytoolausta”, mutta ainahan sitä voi kokeilla ja lopputulos oli arva-

ANTTI AHOLA IN MEMORIAM

10.8.1988 HELSINKI –

25.7.2014 CHAMONIX-MONT-BLANC

tenkin se, että hakkuasia oli järjestyksessä. Ja Antti oli näin Suomen ensimmäinen draikan suomenmestari vuosimallia 2012. Tästä taas seurasi muutamien Suomen vaikeimpien mikstareittien toistonousuja, M7/8-reittejä, joita ei juuri ollut toisteltu. Antin ekalla jääkiipeilyreissulla Rjukaniin oli saitattu mm. *Lucky Lisa*, M8. Viime vuo-

sien ja viime kesänkin merkittäviä suorituksia olivat myös Antin harkitut soolonousut, mm. *Suuri leikkaus* Olhavalla. Antti teki näitä asioita itselleen, sen koomin niistä isompaa numeroa tekemättä. Soolokiipeily on osa kiipeilyä, vaikkakin lajin todellinen ääripää, eikä todellakaan ole kaikkia varten.

Kiipeilystä tuli Antille paitsi elämäntapa, niin kuin se on meille monelle, mutta myös työ ja ammatti. Monet muistavat Antin Tapanilan erän iloisena ”kassapoikana” ja tekemässä reittejä – ja niin mahtavia reittejä! Joonaksen lähtiessä Areenalle, kaappasi hän mukaansa tämän reitintekolahjakkuuden, pian sana kiiri ja Anttia palkattiin tekemään reittejä jo ympäri maata ja kilpailuja. Tästä työstä Antti tuntui tosissaan pitävän. Reitintekohan on hyvin paljon luovuutta vaativaa hommaa, ja taiteilija Ahola oli tässä omassa luokassaan, tästä oli tuleva myös Antille ammatti. Kokonaan toinen juttu oli Antin über-extrovertti luonne, joka oli kuin tehty kiipeilyhallin asiakaspalvelutehtäviin.

Kaikki pitivät Antista ja Antti piti kaikista. Helppoa. Joku sanoi Antin muistotilaisuudessa: jos maailman kaikki ihmiset olisivat kuin Antti, ei olisi sotia. Antti oli aina kiinnostunut kaikista kiipeilijöistä ja heidän kiipeilystään tasapuolisesti, hän ei tehnyt eroa 8a-kaverin ja 4a-kaverin välille, kaikki olivat yhtä tärkeitä ihmisiä hänelle, koska olivat kiipeilijöitä. Antti oli aina innostunut lähtemään mihin vaan kiipeämään, mitä vain ja aina hymyissä suin, koska elämä oli hänelle positiivinen olotila.

Heinäkuinen viikko Chamonixissa viime kesänä oli ollut kaunis. Ikimuistoksen siitä oli tehnyt se, että Antin veli Olli, oli viettänyt unohtumattoman viikon vuorilla Antin seurassa. Perjantaiamuna 25.7. Olli istui lentokoneessa, Antin bussille saattelemana ja oli matkalla kohti Suomea. Antti taas tarpoi lumista rinnettä ylös kohti seuraavia seikkailuita ystäviensä kanssa. Taitava ryhmä suomalaiskiipeilijöitä oli edellisenä iltana suunnitellut seuraavan päivän reitit ja paikallisen Juhan ja Kirstin sekä melkein valmiin vuoristo-oppaan Samin kanssa. Varusteet oli valittu sen hetkisen parhaan olosuhdetietämyksen valossa ja mieliala oli korkealla.

Helsinki Vantaalla Ollia vastassa oli isä Markku ja tämän puoliso Kirsi. Mutta Anttia ei enää ollut. Ollin lentomatkan aikana suruviesti oli saavuttanut kodin, ja mitään muuta ei voinut enää tehdä kuin ottaa Olli perheen huomaan ja kertoa uutiset. Antti oli liukastunut jyrkällä lähestymisellä Blatièren jäätiköllä ja tippunut rinteeseen juurella olevaan reunarailoon ystävänsä Juhan kanssa ja menehtynyt välittömästi.

Moni meistä on miettinyt, miksi näin tapahtui, mutta siihen emme saa koskaan vastausta. Antin ja Juhan onnettomuus oli

mitä suurimmassa määrin tapaturma, jollaisia valitettavasti sattuu lajissamme. Suuri vääräys, mille ei ole selitystä, syytä, vaikka pistää raivoksi välillä. Kiipeilyä tai elämää ei saa vaarattomaksi, eikä niin kuulukaan olla. Mutta kukaan kiipeilijä ei kiipeile kuollakseen, kiipeilijät kiipeilevät eläkkeeseen.

Antti saatettiin viimeiselle matkalle omaisten ja suuren ystäväjoukon saattelemana, musertavan surun keskellä Pyhän Kolminaisuuden kirkossa. Antin äidin Helin rakkaus ja huolenpito seurasivat koskettavasti vielä viimeiselle matkalle asti, ja Markkuisän voima kantaa poikaansa ja surua oli ihmeellisen vahva. Joku on sanonut, että ne, joille kasataan surua, jaksavat sen kantaa. Niin meidän ystävienkin on jaksettava ja jatkettava. Jos Antilta olisi tätä kysynyt, hän olisi nauranut ja sanonut, että ”painu-kaa sieltä nyt kiipeämään ja lopettakaa tuo pillittäminen”.

Näin Antin viimeistä kertaa toukokuussa, kun olin kouluttamassa Areenan henkilöuntaa. Antti oli saapunut tilaisuuteen suoraan Norjasta, yön yli ajettuaan, viikon randohiitcoreissulta. Antti istui vastapäätä minua elämää nähnyt Goretakki päällä, juuri sen näköisenä dirtbag-kiipeilijähahmona, kuin kunnan dirtbag vain aidoimmillaan voi olla. Antti oli päässyt siihen, mistä monet nuoret vain unelmoivat, hän oli uskaltanut alkaa elää unelmiensa mukaan. Antti oli nyt sinut itsensä kanssa. Hän oli jättänyt taakseen murheet opiskelupaikasta ja asuntolainasta ja muista sosiaalista paineista. Elettiin vain 100 prosentista elämää, ja tulevaisuudensuunnitelma kiipeilyn parissa töitä tehden oli kirkastunut. Tauolla minun oli pakko pyytää pilke silmäkulmassa Anttia laittamaan kengät takaisin jalkaan, koska pöydän alta nouseva autenttinen randomiehen jalkahikiefekti kirveli silmiäni niin, että sekoilin ajatuksissani. Aika velikulta, pohdiskelin itsekseeni hymyillen.

Antin perheenjäsenten, sukulaisten ja läheisimpien lisäksi, jää Anttia kaipaamaan ja ikävöimään valtavan suuri joukko ystäviä, työkavereita ja tuttuja. Muistoihimme jää ikuisiksi ajoiksi se rakastettava, positiivinen ja rento nuori mies, joka oli aina hyvällä tuulella, ja joka kiipesi aivan käsittämättömän hienosti.

Lepää rauhassa Antti – missä sitten ikinä pilven reunalla kiipeätkään!

Toni Fohlin

Näkymä Xingping kaupungin korkeimmalta kukkulalta Li-joelle.

YANGSHUO

AITOA KIINAA – AITOA KAUNEUTTA

Teksti: Markus Nyman

Unohtumaton kiipeily- ja elämysmatka Kiinan Yangsuohon – paikkaan, jossa on käynyt jo muitakin Suomi-kiipeilijöitä. Kokemuksia kohteesta, paikan kiipeilyanti ja tietysti must-nähtävyydet!

Yangshuo on perustettu vuonna 590 ja on jopa maailmanlaajuisesti ainutlaatuinen maisemallisesti – tuskin muualla sijaitsee niin paljon karst-kalkkikivi ”töppyröitä” yhdessä paikassa. En ole mikään geologian asiantuntija enkä yritä sellaiseksi tullakaan, joten tydyn kertomaan sen, minkä paikalla olen kuullut ja uteliaisuuttani eri tietolähteistä ammentanut.

Karst-kukkuloita on pelkästään Yangshuon alueella noin 20 000. Kukkulat ovat lähellä toisiaan, ja siten vapaata tilaa ei niiden väliin juurikaan ole jäänyt. Tämä on ollut tavallaan eduksi, koska alueella ei ole teollisuutta, joka saastuttaisi ympäristöä. Elinkeinoina ovat vain pienet riisi-, maissi- ja kalaviljelmät, sekä kalastusta alueen läpi virtaavista puhtaista joista, jotka saavat alkunsa Himalajan vuoristosta. Nykyään on lisänä tietysti turismi.

Karst-kukkulat ovat miltei kaikki n. 200–400 metriä korkeita ja niiden arvioidaan syntyneen 180–200 milj. vuotta sitten. Silloin aluetta peitti suuri merenlahti. Maannousun sekä vulkaanisten reaktioiden seurauksena merivesi, sateet ja tuulet alkoivat huuhtoa merenpohjan sedimenttikerrosta. Hauras kalkki- ja dolomiittikivi altistuivat suolaisen meriveden ”syövyttävään” vaikutukseen, joka on muokannut kukkuloita. Samalla on syntynyt maanalaisia käytäviä ja suuria luolastoja.

Tämän kehitysprosessin on arvioitu kestäneen noin 70 miljoonaa vuotta. Lopputuloksena on ainutlaatuisen kaunis maisema ja puhtaana säilynyt alkuperäinen luonto.

Alueen asukastausta on myös eksoottinen. Tämä on Kiinan alue, jossa sanotaan olevan eniten vähemmistökansoja näin pienellä alueella. Alkuperäiskansoja on 11, ja heidän taustansa ja kulttuuriperimänsä elävät yhä Yangshuossa. Ensimmäiset asukkaat tulivat seudulle n. 5 000 vuotta sitten.

Yangshuo on Gulinin kaupunginosa ja koko alue/maakunta kuuluu Guangxin autonomiseen alueeseen. Itse ”kylässä” on nykyään n. 40 000 asukasta ja ympäröivät alueet mukaan luettuna n. 300 000. Tämä on kiinalaisen mitapuun mukaan pieni kylä!

MISSÄ?

Yangshuon sijaitsee Hong Kongista luoteeseen n. 700 km. Lähin lentokenttä on Guilinissa, johon on n. tunnin lento, ja tästä on vielä vähän yli tunti autolla tai bussilla (70 km) itse kylään.

Reittivalintamme oli HKI – Hong Kong – Guilin – Yangshuo.

Reittisuunnitelman, lennot ja hotellit tein jo puoli vuotta etukäteen netissä, mutta varaukset tein Kaleva Travelin kautta. Näin välttyttiin

Moon Hill, mystiikkaa ja hyviä reittejä

Riisi kerätään 2–3 kertaa vuodessa.

siltä, että matka pitäisi maksaa heti varatesa, ja toisaalta viisumien saanti matkatoimiston kautta on vaivatonta. Heidän palvelurahansa tästä on pientä verrattuna saatuihin etuihin.

Lensimme Finnairin suoralla lennolla HKI–Hong Kong, jossa oltiin yksi välipäivä. Matkaan olin ottanut varuiksi Hong Kong:n tovoja, jos sormenpäitä alkaisi himottamaan.

Ajatus oli joka tapauksessa käydä Hong Kongin saaren korkeimmassa kohdassa Viktori Peakissä ihastelemassa maisemia, ja kun semmoinen +32 C° kostean lämmän henkäys hyökkäsi heti hotellin ovesta lähtiessä, jätettiin niin topot kuin kiipeilyvarusteetkin sovinnolla hotelliin.

Hong Kong ei tosiaankaan ole vain ”Business City”, vaan siellä voi ihan oikeesti kiive-

GUILIN – YANGSHUO

Tämä pätkä pitää siis mentiin auto- tai bus-sikyydillä. Kun pohdin ääneen vähän huolestuneena, että "miten sinne bussiasemalle sitten väsyneenä löytää..." matkatoimistolta tuli pikainen vastaus. "Laitetaan teidät hakemaan privaattiauto ja englantia puhuva opas." Haku kentältä ja vienti paluulennolle sisältäen englantia puhuvan oppaan yht. 100 €. 70 km matkasta ja siitä mukavuudesta, mitä sillä saa, vastasin heti myöntävästi.

Vastassa olikin musta ilmastoitu auto ja nuori opas Fan, joka nimilappujen kanssa toivotti meidät tervetulleeksi Guiliniin!

Automatkan aikana tuli myös selväksi, että Yangshuossa ei juurikaan puhuta muuta kuin paikallista kieltä ja Kiinan yhteistä mandariinikiinaa. Ja kun ilmoitin, että haluttais kiipeilyn lisäksi fillaroida ja tehdä semmoinen Bamboo-rafting, Fan tarjoutui tulemaan oppaaksi, niin ei tarvitse pyöriä vain pääteitä. Hän on kotoisin Yangshuosta ja tuntee kaikki syrjäisetkin polut. Veloitus oppaalta 150 CNY / päivä eli n.18 € ei tuntunut liioittelulta, joten siltä istumalta varattiin myös opas useimmille päville.

FILLAROIMAAN

Ensimmäisenä päivänä päätettiin ottaa vähän happea ja totuttautua +34 C° suht kosteaan ilmastoon fillaroimalla lähiseudulla oppaan kera. Fan nouti meidät hotellilta klo 9 ja johdatti meidän tuntemalleen pyörävuokraamolle: Mountin Biket molemmille hintaan 60 CNY/ päivä (n. 4 € / fillari) – myöhemmin tinkasin hinnan vielä 50:een (3 €), tinkiminen kun on verissä.

Fillaroitiin noin 30 kilometrin lenkki upeissa maaseutumaisemissa ja todellakin "Offroad"-reiteillä. Mentiin myös tutustumaan Moon Hilliin, joka on noin 8 km Yangshuosta. Kivuttiin ne 800 porrasta, jotka sinne johdattavat ja paita, joka oli ennen sitä läpimärkä oli nyt "juoksevassa muodossa"....

Siinä vaiheessa selvisi jo, että Moon Hilliin ei tulla kiipeämään joka päivä, kertakäynti varmaan tulee riittämään!

KIIPEILY YANGSHUOSSA

Etteivät nyt lukijat hermostu, täytyy tästäkin aiheesta sanoa pari sanaa... Kaikkialta on luettavissa, että kiipeilyn alueella aloitti edesmenntty Jenkki Todd Skinner 90-luvun alussa. Mutta harva tietää, että ensimmäinen Jenkki täällä oli presidentti Nixon, joka kävi Moon Hillillä ja jonka matkakuvien perusteella Todd Skinner sai innostuksen lähteä paikan päälle.

Kiipeily alueella on kuitenkin varsin uutta, ja enimmäkseen siellä kiipeävät ulkomaiset kiipeilijät sekä muutama paikallinen kiipeilypal-

tä. Kiipeilysektorit ja topot ovat selkeästi nettissä, ja kuvatopojen perusteella reitit näyttävät mielenkiintoisilta. Ehkä sitten toiste... www.hongkongclimbing.com/guide/

HONG KONG – GUILIN

Olen aikanaan matkustanut paljon Venäjällä, Ukrainassa ja vastaavissa valtioissa, ja lentoturvallisuuden takia useimmiten valinnut rei-

tit Euroopan kautta, jotta pääsisi esim. Luft-hansan luotettavimpien siipien päälle. Vähän tämäkin reitti ensin ihmetytti, mutta kun selvitti asiaa, niin sisämaan lennoista vastaava eksoottinen "Dragon-air" on Cathay Pacificin tytäryhtiö ja koneet ovat airbusseja, lentopäällystö eurooppalaista tai jenkkejä. Turvalista kyytiä!

veluuta tarjoava yritys, jotka kiipeilyttävät alueelle tulevia turisteja.

Nyt Yangshuo tarjoaa 45 sektoria ja 680 reittiä. Vaikeusaste jako:

5c	142 kpl
6a-6b	211 kpl
6c-7a	151 kpl
7b-8a	184 kpl

Sektorit ovat aika hajallaan ja reittien määrä/ sektori suht pieni. Suurin sektori on White Mountain (pääsääntöisesti greidiltään yli 7:n reittejä) 49 reittiä, The Egg 42 reittiä, muutoin n. 10 – 25 reittiä/ sektori tai jopa alle. Se vaatii täsmäiskua!

TOPO

Ennen matkalle lähtöä yritin netin kautta saada selville topoja. Moon Hill ja White Mountain sieltä löytyvätkin, mutta ilman accessin-foa se on laiha lohtu.

Netin kautta olin yhteydessä Red Wall-kiipeily-yritykseen, joka sanoi "tule heille vaan, heillä on topo". Sitä paikkaa annetusta osoitteesta etsittyämme – jopa oppaan kanssa – ei kuitenkaan koskaan löydetty. Opas ravasi kanssani kaikki kiipeilyyn haiskahtavatkin paikat läpi, ja lopulta yksi (ainut) bouldershop/-baari tiesi, mistä sen saisi.

"YANGSHUO ROCK CLIMBS", kirjoittajat Tyson Wallace ja Paul Qui, tehty 2013 (170 sivua). Ehdottoman hyvä, selkeä, informatiivinen ja paikan taustoja muutenkin valottava Topo. Erittäin hyvä!

En tiedä löytyykö sitä vielä nettikaupoista, olen kysynyt kirjoittajilta vinkkejä mistä sen saisi tilattua etukäteen, mutta vastauksia odotellaan....

MITEN KIIPEILYSEKTOREILLE?

Lähimmille sektoreille kannatta mennä pyörällä, mm. Swiss Chees -kallion lähellä on vierastalo, jonka pihalla fillariparkki 1 CNY/päivä (12 snt). Tässä on mielestäni hyvä hintalaatusuhde!

Kauempana oleviin sektoreihin kannattaa ottaa paikallinen minibussi tai taxi. Topossa on maininta 3 autosta kuljettajien nimillä ja puhelinnumerolla varustettuna. Kuljettajat tuntevat suurimman osan sektoreista. Respa tilaa heidät paikallisella murteella ja kaverit tulevat noutamaan kalliolta kun kellonajan vaan piirtää paperille.

Hinta 30–50 CNY/suunta, riippumatta matkustajien määrästä – mitä nyt autoon tai minibussiin mahtuu...

GREIDIT / PULTTAUSVÄLIT

Greidit ilmoitetaan virallisesti jenkkgreidien mukaan eli 5.10a – 6a jne. Uusimmassa to-

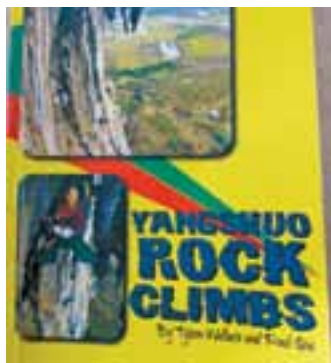

Bamboo-rafting Dragon joella.

pokirjassa kirjoittaja on ottanut kantaa asiaan, ja ilmoittaa jokaisen reitin myös Ranskan greidin mukaan, "kun suurin osa porukkaa ymmärtää sitä greidiä paremmin..."

Jos yritän poistaa sen vaikutuksen, että joka reitillä hiki virtasi niin vuolaasti, että puolivälissä suolainen hiki meni silmiin, aurinkolasit

sumeni, seuraavaa pulttia piti katsoa sankojen yläreunasta ja kädet olivat "aika kosteat" – niin sanoisin, että greidit ovat lähellä Suomi-greidiä. Moon Hillillä kiivettiin aamusta klo 9 varjosektorilla. Niistä yhden pitkän fyysisen nega 6a:n olisin laittanut 6b:ksi, mutta yleisesti ottaen lähellä ollaan!

Yangshuo topo.

Lämpötila +30°–+36°C ja ilmankosteus korkea, joten greidinätkä oli jätettävä hotellin uima-altaalle. Mutta lähdettiin aamusta varhain liikkeelle –joskin pyörävuokraamot avavat ovensa vasta klo 9.

Moon Hill on ”mekka” ja sillä kannatta ehdottomasti käydä, mutta kiipeilyllisesti tulee kuitenkin tiedostaa, että siellä on vain reilut 20 reittiä josta maltillisella greidillä 1kpl 5c, 2kpl 6a, muutamia 6b+/6c ja loput tiukempia.

Kiivettiin Moon Hillillä 3 helpoimmasta päästä ollutta n. 25 metrin reittiä, ja ne olivatkin ehkä hienoimpia mitä koko reissu tarjosi. Yksi näistä oli Todd Skinnerin tekemä.

Wine Bottle ja Swiss Cheese ovat monen kursittajan ja ryhmän kohteena, koska molemmissa on joukossa helppoja reittejä, ja toisaalta ne ovat lähellä ja niihin on suht helppo access. Sen seurauksena useat helpot 5-6a/6b reitit ovat valitettavasti jo kiillottuneita, vaikka reitti sinänsä on hieno, kiillottunut on kiillottunut....

Mieleenpainuvia reittejä olivat mm. Wine Bottle Wallilla kahden ”hemo-hemo Tufan” kummaltakin puolelta kulkeneet reitit 6a ja toinen 6b. Upeita reittejä !

Kahtena päivänä oltiin juuri pyöräilemässä kalliolle tai juuri aloittamassa kiipeilyä, kun alkoi sataa. Vettä tulikin aika runsaasti ja ajateltiin, onko se nyt tässä... sitkeästi odotettiin muutama tunti ja kun sade loppui ja mentiin kalliolle, todettiin kummassakin tapauksessa, että kallio on kuiva ! Useimmalla kalliolla on päällä kasvillisuutta, joka yltää kuten hattu kallioreunan yli ja usein yläosa on vielä nega. Yhteistulos joka tapauksessa on, että kallioseinämä pysyy kuivana !

Kysyin paikalliselta kiipeilykursittajalta missä näiden kahden sektorin lisäksi kannattaisi kiivetä ”keskitason” reittejä ja hän vastasi

Pulttausvälit kaikista kiipeämistäni reiteistä yhtä ainutta pulttia lukuun ottamatta olivat OK ! Pulttauksen laatu/ kunto ja ankkurit olivat hyviä. Reitit ovat pääsääntöisesti 23–35 m pitkiä. Multipitsiä ei kiivetty, mutta niitä löytyy useita 3-5 kp:n reittejä. Tasoltaan alkaen 5:n reittejä.

MEIDÄN KIIPEILYT

Me kiivettiin 8:n päivän matkan aikana neljänä päivänä 3:lla eri sektorilla. Moon Hill, Wine Bottle Wall ja Swiss Cheese Wall (vasen ja oikea); kaksi viimeistä olivat sopivasti n. 20-30 min pyöräilymatkan päässä Yangshuosta.

”The Egg”. Se vaatii ehkä automatkan, mutta luultavasti se on myös tae siihen, että reitit olisivat vähemmän kiillottuneita, ja toposta katsottuani siellä tosiaankin on paljon 6a+–6b+ -reittejä. Jäi kuitenkin käymättä, kun tieto tuli päivää ennen kotiinlähtöä. Yangshuo tarjoaa kalkkikivireiteistään huolimatta yllättävän runsaasti trädinvaihtoehtoja useimmilla sektoreilla. Myös Multipitch-reittejä löytyy runsaasti.

LIIKENNE

Yangshuon liikenneympyröistä sanoisin vastaavasti, että tunteella ja itsesuojeluvaistolla. Liikenne on ”hallittua kaaosta”. Niin kummalliselta kuin tämä tuntuukin, niin esim. eriksi Leenalla oli ensimmäisen päivän pyöräilyn jälkeen rakkulat kämmenissä, kun puristi peloissaan niin tiukkaan tangon sarvista, mutta jo seuraavana päivänä sanoin hänelle: ”Nää ottaa kyllä huomioon.” Liikenneympyrässä mukana ovat autot, skootterit, kärryt, bussit, kuormurit, jopa jalankulkijoita ja tietysti me fillaroijat. Jokainen ennakoi toisen liikkeitä ja huomioi ne, mennään yhtä virtaa ja samoilla oikeuksilla – tunteella! Ilman mitään systeemiä. Ei kuten Venäjällä ”Minä tuun nyt!”

Seuraavina päivinä Leena ajoi usein ensimmäisenä sekaan vaan hymyssä suin – virta tuo virta vie -mentaliteetilla, ja hyvin meni!

LIIKENTEEN YMPÄRISTÖARVOT

Monessa yhteydessä huomaa, että ympäristöarvoja, siisteyttä ja puhdasta ilmaa arvostetaan. Esim. skoottereista sanoisin että, 90 % on sähköisiä. Osassa ”Maon aikaisista” kolmipyörästä, joissa lava oli jälkepäin asennettu, oli sähkömoottori. Kaikki turistikohteen pikkuiset siirtobussit olivat sähköisiä. Autoista yleisessä liikenteessä ehkä 10 % kävi sähköllä. Jos vähänkään oli pölyä ilmassa, nenän eteen laitettiin käsi suoja tai käytettiin hengityssuojaimia.

KIERRÄTYS

Ei heti uskoisi, mutta näinkin syrjäisessä kylässä myös kierrätys ja jätteiden erottelu ovat arvossaan. Kadunlakaisijat kärryineen ja vanhoine luutineen erottelevat omiin säkkeihin muovin, lasin, kartongin ja yleisjätteen. Kaikki hyödyllinen otetaan talteen.

WEST STREET

Yangshuon varsinainen keskustatu on West Street, jo 1400 vuoden ajan, ja sen ympäristö West Street area. Siellä on suurin osa kauppoista ja ravintoloista. Oltiin siellä ensimmäisenä iltana käppäilemässä ja syömässä, kun siitä härdellistä selvittiin. Todettiin, että eiköhän tämä ole nähty ja koettu.... Se oli kuin Kuopion markkinat lauantaiaamuna x 100.

WI-FI

Useimmissa hotelleissa on vapaa Wi-fi, Yangshuossa oli mielestäni myös pari nettikahvilaa. Huomionarvoista on, että Facebook tai Twitter eivät toimi Kiinassa ja G-mailikin vähän ontuen. Outlook pelasi mainiosti. Facebookin kanssa eristettynä 8 päivää, eikä voinut jakaa sitä nähtyä kauneutta kavereilleen heti – teki kipeää, mutta siitä selvittiin.

KOSKA KANNATTAA TULLA ?

Ei ainakaan silloin kun me oltiin! Paras aika paikallisten kiipeilijöiden ja oppammekin mielestä on loka–marraskuu. Silloin aamuisin voi olla 15–20°C ja iltapäivällä saattaa nousta yli 25°C. Joulukuussa sataa jonkin verran, joskin sateet ovat kuuroluonteisia. Talvi ja alkukevät ovat epävakaita aikoja. Kesä

Huikean kaunis luonto! Kävin siinä samalla uimassa, ja sekin kannattaa ilmoittaa etukäteen, niin bambulauttakuski kertoo missä kohtaa on hyvä uida. Joen nimi on Yulong River, mutta sitä kutsutaan kansanomaisesti ”Dragon riveriksi” Hinta muistaakseni 220 CNY (vajaa 30 €). Tämä on must!

LI-JOKI

Varsinaisella pääjoella Lijiang ”LI” järjestetään myös moottoroituja bambulauttaristeilyjä. Ne lähtevät Yangdistä ja päätyvät historialliseen dynastian aikaiseen Xingpingin kylään. Tämäkin reissu tehtiin, mutta Li-joki on suurempi ja vilkkaampi liikenteeltään. Bambulautat ovat suurempia ja muovista tehtyjä kopioita, ja perässä hyrrää 15 hv Hondan pitkävärtinen ruohonleikkurin moottori....

Dragonin Bamboo-rafting oli eri luokkaa ja halvempi.

Todettakoon tässä vielä kiinalaisesta solidarisuudesta se, että sekä Li- että Dragon-joen lautturit jakavat tuotot jokivarren muiden asukkaiden kanssa. Ajatuksena ”joki on yhteinen.” Esimerkillistä!

VALOSHOW/-NÄYTELMÄ

Yangshuon kylän kupeessa on luonnon lahdelta esitettävä jokailtainen valonäytelmä/esitys, jossa kiinalaisen musiikin ja laulun säestämänä kalastajat kokevat värikkäitä verkkojaan, kylä herää henkiin, kuu ilmestyy keskelle lahtea, valaistut ihmisen ”kulkevat veden päällä”, vuoret taustalla saavat valaistuksensa ym. 70 min. Häikäisevä, mykistävän hieno esitys! Tämäkin on must!

LUOLAT

Alueella on useita luolia, joista suurin on noin 20 km Yangshuosta oleva Silvercave. Kävimme kiipeilyn päätteeksi 300 metriä Moon Hillistä Yangshuohon päin olevassa Gold Water Cavessa, jossa sai pestä kiipeilyhien pois eli mutakylpeä. Paikka oli muutenkin hieno ja varmasti käymisen arvoinen.

KIINALAISIA AJATUKSIA

Pyöräilimme oppaan kanssa pienen kylän läpi ja yhtäkkiä oli kohta, jossa oli valtavasti kiinanpaukkujen jäljiltä punaista silppua maassa. Kysyin oliko häät? Opas naureskeli: Ei kun hautajaiset. Ja iloiset sellaiset. Vainaja on ollut yli 80-vuotias. Silloin kiinalaisen perinteen mukaan ”ansaitsee kuoleman” ja on saanut elää maan päällä tarpeeksi pitkään. Silloin hautajaiset ovat tanssin, laulun ja ilon juhla. Jos kuolee 60- tai 70-vuotiaana, silloin surraan ja itketään, sillä vainaja on lähtenyt liian aikaisin.

Hisseissä ei ole lainkaan kerrosta 4 koska numero 4 (Si) on liki sama kuin kuolema (Shi) ja kuka nyt siellä haluaisi asua...

on täynnä kiinalaisia turisteja – siis oikeesti täynnä. Oppaan mukaan kävelykin on hidas etenemistapa, autolla ei pääse mihinkään! ja lämpötila on 35–40°C.

MITÄ MUUTA YANGSHUO TARJOAA ?

DRAGON JOKI

Jos tänne asti lähtee kiipeämään, kannattaa ottaa jokunen päivä nauttiakseen myös alu-

een upeasta luonnosta ja muusta tarjonnasta. Paras tapa on fillarointi (suosittelen oppaan kanssa) ja aivan ehdottomasti BAMBOO-RAFTING !

Fillaroimme lähtöpaikalle ja järjestäjä kuljetti pyörät tulopaikalle. 2 tuntia bambulautta-ajelua melkein kuin Venetsian gondolilla. Matkalla 4–5 pientä pudotusta, joista suurin n. 1,5 m.

RUOKAKULTTUURI

Ruoka oli hyvää ja sitä oli riittävästi, oli tapana sanoa intin ruoasta ja sama pätee tännekin. Se on puhdasta, maustemäärän/chiliasteen voi itse määritellä menun kuvakkeista. Suosimme niukemmin maustettuja, ja nekin jotka olivat kolmella chilillä merkattuja, saatiin muutettua miedoiksi. Ruoka on muutenkin parasta tilata kuvien perusteella, sillä hyvin harvassa ravintolassa on englanninkieliset menut.

Puikoilla söin niin aamupalan kuin illallisenkin ja ei se pienen totuttelun jälkeen niin hankalaa ole..

Ruuan hinta vaihtelee suht paljon. Esimerkiksi ravintolassa, jossa syötiin pari kertaa 2 pääruoka-vaihtoehtoa, keitetty salaatti, nuudeli, riisi, juomat: yht. 90 CNY (reilu 5 €/hlö).

KIELI

Kiinassa puhutaan virallisesti 296 kieltä ja ne poikkeavat toisistaan niin paljon, että ilman yhteistä mandariinikiinaa ei toisia ymmärtäisi. Kun tähän lisätään alueiden väliset murre-ym. erot on arvioitu, että eri kielten määrä on noin 2000.

Esimerkiksi meidän opas, joka on syntyperäinen yangshuolainen, ei ymmärtänyt sanaakaan, mitä vettä myyvä mummo Moon Hilliin kukkulalla puhui – etäisyys 8 km!

Kun hotellissa yritettiin pienelle Kantonin maakunnasta kotoisin olevalle pojalle puhua vähäisiä kiinan sanojamme, sanoi äiti, ettei hän mandariinia vielä ymmärrä, se tulee vasta koulussa.

Tässä yhteydessä onkin hyvä pitää Kiinan kielen lyhyt oppimäärä. Tällä pärjää ja se riittää.

Nihao Päivää
Nihao ma? Mitä kuuluu?
Xiexie Kiitos
Ha, Ha OK / Kyllä
Ho, Ho Hyvä
Zaijian Näkemiin
Long Lohikäärme

ja lopuksi kiipeilijälle tärkein sana: *Zhaiou!*
 Menee, menee! / Nyt mennään!

YLEISARVIO PAIKAN KIINALAISUUDESTA

Jos taas ottaa vertailutasoksi sen kun työelämässä matkustin Venäjällä, Intiassa ja vastaavissa maissa, täytyy sanoa, että tämä matka "aitoon" Kiinaan ja tutustuminen aitoihin

kiinalaisiin antoi erittäin myönteisen kuvan tästä kansasta.

He ovat lyhyesti sanottuna; siistejä, (kadut, ympäristö ja oma siisteys pidetään kunnossa) tarmokkaita (kaikesta toiminnasta näkee, että laiskuus tai velttous ei asu täällä) systemaattisia (tiet, infra, tekemisen järjestyks on systemaattista) kohteliaita ja nöyriä.

Ei voida samana päivänä puhua venäläisistä tai intialaisista ja heidän vastaavista ominaisuuksistaan – mutta eihän siellä tarvitsekaan kiivetä.

LOPPUARVIO

No pitääkö sitä nyt mennä merta edemmäs kalaan? Vastaus: Pitää! Kriittinen kysymys: mennäänkö uudestaan?

Yangshuon kauneus, "töppyräviidakko", joki-elämykset, luola(t), maaseutu, valonäytelmä ja Moon Hill on nähty. Puhtaasti kiipeilyllisesti reittejä on lähempänäkin. Joten ei varmaan mennä, mutta kokonaisuus ratkaisi ja teki matkasta upean elämyksen: suositellaan.

SKIEXPO

HANKI- 31.10.-2.11.2014
ELÄMÄ. MESSUKESKUS

**ENEMMÄN
HIIHTOKESKUKSIA,
SUKSIMERKKEJÄ JA
ELÄMYKSIÄ!**

LASKETTELU

HIIHTO

TALVIMATKAILU

KAMAPÖRSSI

Talvikausi starttaa jälleen pyhäinpäivän viikonloppuna Pohjoismaiden suurimmilta talviurheilumessuilta! Hanki parhaat uutuusvarusteet, vertaile monoja ja suksimerkkejä, tutustu hiihtokeskuksiin tai tee löytöjä kamapörseistä. skiexpo.fi * facebook.com/skiexpo * [#skiexpo](https://twitter.com/skiexpo)

Avoinna: pe 12-20, la 9-19, su 10-17.

Liput: etukäteen 15/9 € verkkokaupasta: shop.messukeskus.com. Tapahtuman aikaan ja kassoilta 18/11 €.

Samalla lipulla myös

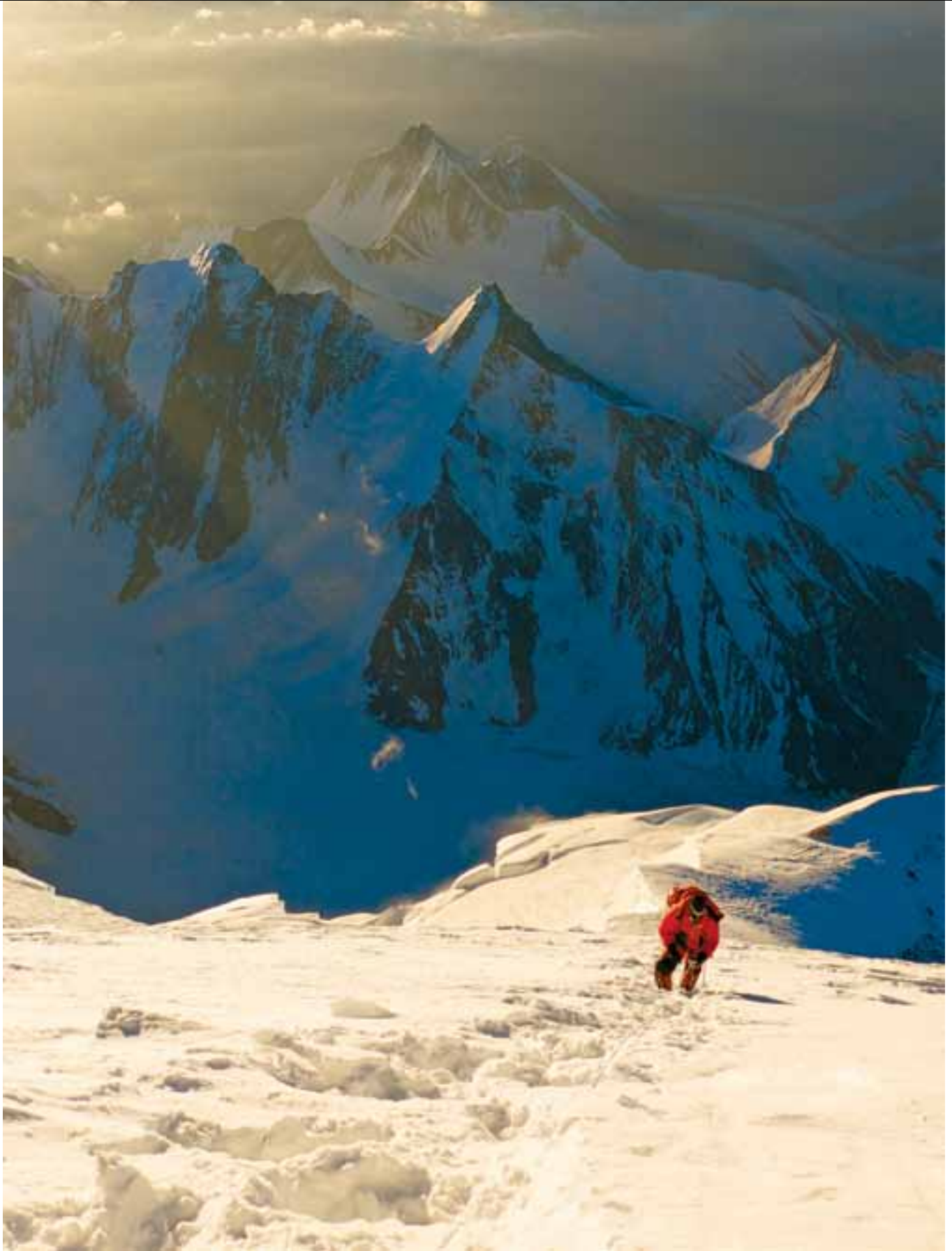
DIGIEXPO

HiFi EXPO

Messukeskus

Galleria

Galleria julkaistaan jokaisessa kiipeilylehdessä. Lähetä omat täysosumasi Kiipeilylehteen osoitteeseen: jari.koski@climbing.fi

K2. Kuva Samuli Mansikka.

Adrian Pollard ja Olli Koiso-Kanttila, Moonlight Buttress, Zion. Kp 5. Kuva: Adrian Pollard.

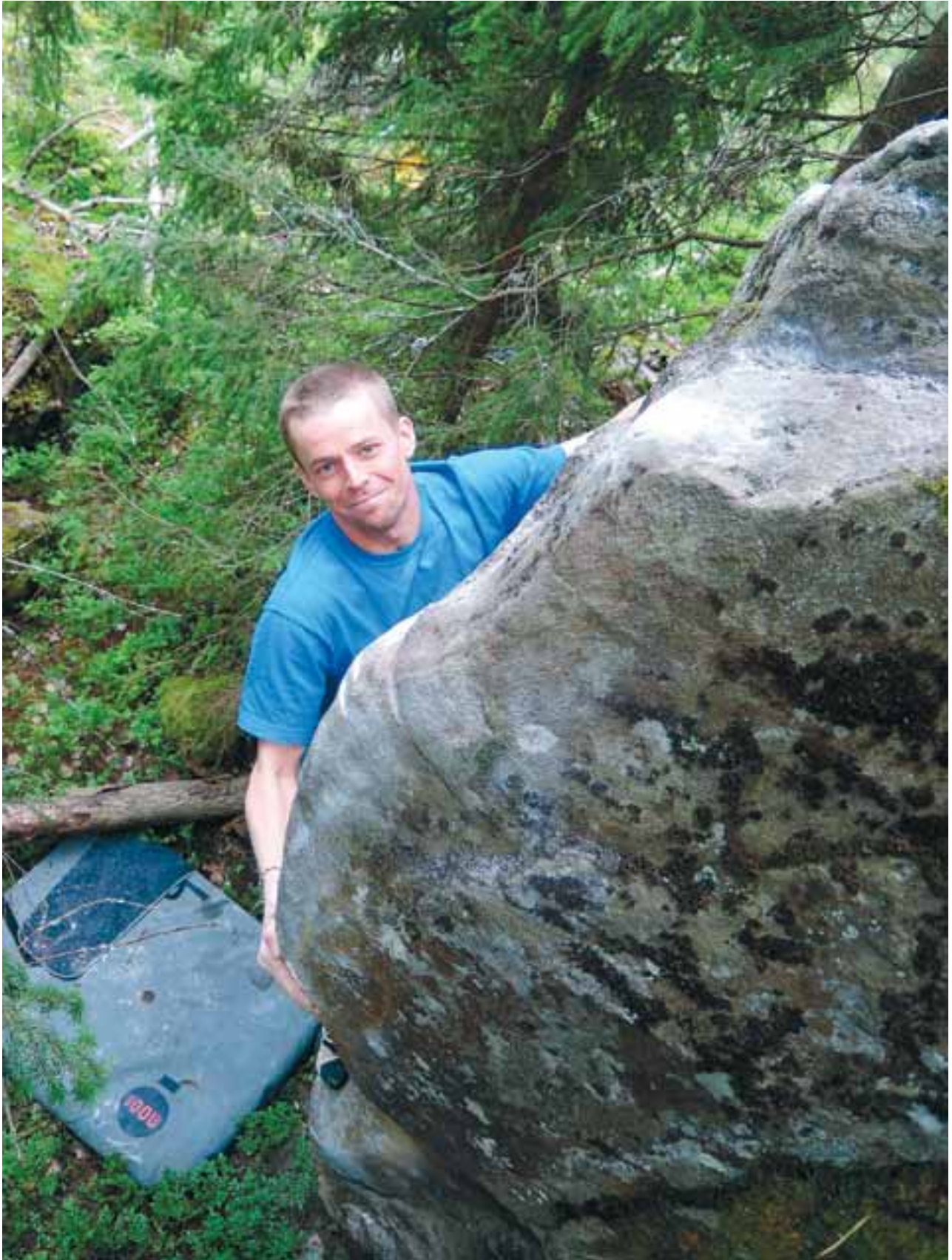
Saara Tuurala, Voie Ottoz-Hurzeler 6a, Aiguille Croux, Val Vény, Italia. Kuva: Erik Goussev.

Sakari McGregor kiipeilee ja reissaa ainakin puolisen vuotta pitkin itäistä pallonpuoliskoa. Taboche-vuoren kruunaama komea maisema veti Sakarin kuvasilmän huomion puoleensa Nepalissa.

Anthony Gullsten, Black Beauty, 8A. Kuva Roosa Huhtikorpi.

Ensinousija Marko Siivinen, Kun Jari koskee, 7A, Sipoo. Kuva Anssi Venho.

Markus Nyman reitillä New Moon 6a/25 m, Moon Hill, Yangshuo, Kiina.

Helsingin Kiipeilykeskuksen syksyn kurssitarjonnasta löydät mielenkiintoisimmat kurssit! Lisätietoa kursseista www.kiipeilykeskus.com

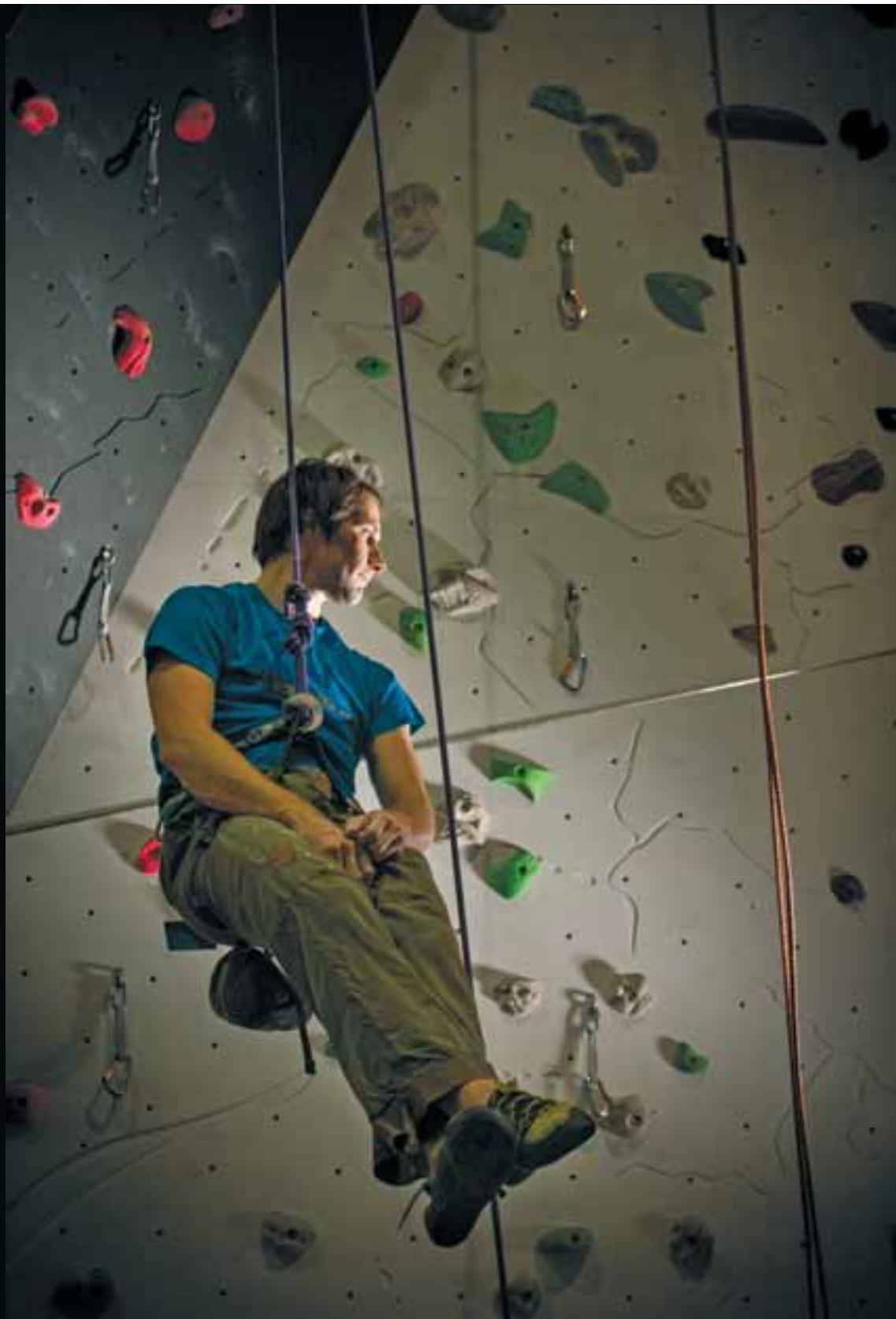
- **Seinäkiipeilyn alkeiskurssi**
Käymällä alkeiskurssin pääset turvallisesti seinälle heti alkumetreillä. Kurssin jälkeen saat varmistaa toista kiipeilijää kaikilla yläköysireiteillämme.
- **Liidikurssi**
Liidikurssilla opit alaköysikiipeilyn perusteet ja vältyt turhilta riskeiltä.
- **Kalliokiipeilyn peruskurssi**
Kalliokiipeilyn peruskurssi antaa sinulle valmiudet kiivetä yläköysivarmistuksella ulkokallioilla.
- **Kiipeilyn tekniikkakurssi**
Kurssilla käydään läpi kiipeilyn perustekniikoita, tutustutaan yleisimmin kiipeilyseinällä kohdattaviin otetyyppeihin ja harjoitellaan niiden ja kehon hyödyntämistä.
- **Kiipeilijän kehonhuoltokurssi**
Onko jyrkkien seinien kiipeäminen ylivoimaista? Onko sinulla lihastasapainon ongelmien vuoksi kipuja? Haluatko nostaa greidiäsi? Kiipeilijän kehonhuoltokurssi voi auttaa!
- **Rajoille! – kurssi**
Tuntuuko klippiväli hurjalta, ja eikö pää kestä liidausta? Onko raja tullut vastaan? Uudella Rajoille! -kurssilla pääset kaiken kokeneen ohjaajan opastuksella testaamaan oman psyykeen rajoja.

MIELLEN VOIMALLA

painovoimaa vastaan

Teksti Panu Kuhlberg Kuvat Antti Kirves

Viereinen sivu: Panu Kuhlberg tietää hyvin kiipeilijöiden haasteet, sillä hän kiipeilee myös itse. "Turhat ja tarkoituksettomat pelot voivat rajoittaa kiipeilyn harrastamista ja siitä nauttimista", kertoo Panu."

Panu Kuhlberg valmentaa urheilijoita kohti parempaa suorituskykyä.

Mentaalivalmennuksen avulla urheilijat voivat opettaa aivoilleen uusia ajattelun ratoja, jolloin huonoista päivistä voi tehdä niitä parhaita. Kiipeilijöille tämä tarkoittaa lisää vapautta ja parempaa suorituskykyä.

Jokainen urheilija tietää, että oikeassa filiksessä suorituskyky on huomasti parempi. Miltä kuulostaa jäätävä stressinsietokyky, innostunut ja keskittynyt hyvä olo, tai rautaisia itsevarmuus? Eikö ole oleellista, että urheilija oppii säätämään tunnetiloja nopeasti, itsenäisesti ja juuri silloin kun siihen on tarve? Moni on jo huomannut, että mentaalivalmennuksesta voi hyötyä niin huippu-urheilija kuin harrastaja, riippumatta siitä kilpaileeko vai ei. Kiipeilijöille mentaalivalmennus sopii erityisen hyvin.

Suorituskykyyn vaikuttavat tunnetusti monet eri asiat. Urheilijan kokonaisvaltaisessa valmentamisessa eri osa-alueita otetaan mahdollisimman hyvin huomioon. Suomi seuraa tässä muuta maailmaa - joskin hitaasti. Viime talven olympiakisoissa Sotšissa Suomella oli ensimmäistä kertaa psykologi matkassa.

Huippusuoritukset eivät onnistu pelkällä fyysisellä harjoituksella. Silti sellainenkin urheilija, joka on valmistautunut vuosia tiettyyn kilpailuun, saattaa todeta epäonnistuneensa, koska "tänään ei ollut se hyvä päivä - ei vaan jotenkin irronnut". Uskoisin, ettei urheilija ole tiennyt, että näitäkin taitoja voi opetella.

Kiipeilijät tuntevat syvällisellä tavalla painovoiman vaikutukset omaan suoritukseensa. Reitillä tilanne muuttuu joka hetki. Itse kiipeilyasuoritukset voi lähestyä meditatiivista tilaa, jossa tunne, liike ja ajatus kohtaavat. Kiipeilijä ja kallio. Seuraava muuvi. "Otan tuolta." Tunne siitä, että juuri näin tämä menee. Liike kerrallaan, luottaen itseensä. Ote pitää kyllä. Kiipeilijällä on juuri se olo, joka saa hänet palaamaan harrastuksensa pariin seinälle ja kalliolle uudestaan.

Huonona päivänä käsi lipeää otteista ja liikkeet tuntuvat raskaita, melkein mahdottomilta. "En tiä jaksanko." Vanha tuttu kruksi saattaa alkaa pelottaa arvaamattomasti. Sydän pamppailee ja hengittäminen loppuu. "Mä en pysty!" Pelonsekainen paniikki valtaa mielen. Silti kiipeilijällä on samat fyysiset edellytykset kuin edellisessä, hyvänä kertana. Mistä siis kiikastaa? Tutkitaan tarkemmin.

Pelkomittari varoittaa vaarasta

Tarina kertoo U2-yhtyeen laulajan Bonon sanoneen kerran ettei hän tuntenut pelkoa tai jännitystä ennen ison konsertin alkua. Kun häneltä kysyttiin mitä hän sitten tunsi, hän vastasi, että kädet hikoavat, sydän pamppailee, jalat tärisivät. Hänelle tunne tarkoitti sitä, että hän on valmis aloittamaan keikan. Mitä jännittäminen ja pelkääminen tarkoittavat sinulle kiipeilyssä? Toiselle ne voivat olla syy hymyyn seinällä ja toiselle syy jäykistyä, tulla köyteen, tai keskeyttää.

Kovaksi yltynyt pelko voi lamauttaa kiipeilijän fyysisen ja psyykkisen suorituskyvyn, kun taas epärointi nakertaa vähän kerrallaan. Toisaalta kiipeilyssä erityyppiset pelot eivät ole harvinaisia aktiivikiipeilijöilläkään. Pelko sinänsä on elintärkeä tunne, jota ilman emme olisi elossa. Pelottaako tietä ylittävää kävelijää suurella nopeudella lähestyvä bus-

si? Todennäköisesti, ja syystäkin. Erityisesti kiipeilyssä pelko voi pelastaa monelta vaaralta etukäteen. Tästä syystä mentaalivalmentajan vastaanotolla on tutkittava ensin tarkasti millaisesta pelosta kiipeilijä halua pois, ja onko siitä pois pääseminen tarkoituksenmukaista.

Joskus sisäinen pelkomittarimme voi olla "ylivirittynyt". Kiipeilijät tuntevat tämänkaltaisen "turhan pelon" tyypillisesti hyvin: pelätään, vaikka ei oikeasti olisikaan mitään pelättävää. Tämäntyyppisten pelkojen tietäminen turhaksi harvoin kuitenkaan auttaa kiipeilijää. Pelko voi tuntua automaattiselta reaktiolta, johon järkeily ei auta. Tästä syystä on tärkeää tutkia miten – ei niinkään miksi – kiipeilijän mieli rakentaa tilanteen automaattisesti pelottavaksi. Mielen mekanismi on varmaankin erilainen pelkäävällä kiipeilijällä kuin sellaisella, joka nauttii tilanteesta. Kyse ei olekaan väistämättömästä tapahtumasta, vaan pelollakin on prosessi, jonka mukaan se kehittyy. Onneksi näitä mielen strategioita voidaan kartoittaa. Kun mekanismi ymmärretään, voidaan strategiaa tarvittaessa muuttaa.

Uusia ekologisia strategioita mielelle

Mieli, niin tietoinen kuin tiedostamaton, toimii usein niin kuin se on oppinut toimimaan. Tuttu ajattelu- ja toimintamalli toistuu helpommin, oli sitten kyseessä hyvä tai huono tapa. Sanonta "ajatukset kulkevat samaa rataa" on kuvaava. Kun kiivetessä tulee vastaan turhaa pelkoa aiheuttava tilanne, voidaan pelkoreaktion asemesta aivoille opettaa uudenlainen toimintatapa, strategia. Tämä onnistuu erilaisin harjoituksin. Harjoituksissa voidaan tehdä muun muassa sarja nopeita mielikuvien vaihdoksia, joissa epätoivottu tilanne korvataan toivottulla käyttäytymisellä. Aivot oppivat erittäin nopeasti. Myös tunteiden hallintaan, joko lieventämiseen tai hyvän tunteen kasvattamiseen, on tehokkaita harjoituksia, joissa tunnetta "pyöritetään" kehossa. Tunteen saa hallintaansa, kun sen intensiteettiä pienennetään pyörittämällä. Pelon sijaan voidaan tuntea toisenlaisia tunteita. Kun kiipeilijä aloittaa nousun, mikä olisi hänelle juuri se oikea mielentila, jotta tavoitteet täyttyisivät helpoiten? Mikä filis auttaisi kiipeilijää eniten kilpailutilanteessa? Entä harjoituksissa? Kiipeilijä voi oppia itse laukaisemaan "sen oikean filiksen" juuri silloin kun hän sitä itse tarvitsee. Tätä kutsutaan ankuroinniksi. Tavoitteena on, että kiipeilijä oppii myös itse eri tekniikoilla vaikuttamaan omiin ajatuksiinsa ja tunteisiinsa. Tämä on tärkeää, sillä suorituksen aikana kiipeilijä on yksin.

Kiipeilijä voi tiedostaa erilaiset pelkonsa, kuten liiduspelon, korkean paikan kammon tai vaikka kilpailujännityksen jopa kiusallisen hyvin. Suorituskyvyn esteenä voivat usein olla muut asiat kuin ne, joita urheilija itse on ajatellut. Tämä johtuu yksinkertaisesti siitä, että ihminen havaitsee asioita, joista on itse tietoinen. Valmentaja pystyy esimerkiksi erilaisilla kysymyksillä tuomaan tiedostamattomia asioita esille. Rajoittavat uskomukset ("en kuitenkaan pysty siihen") ovat tästä hyvä esimerkki. Urheilijaa rajoittavien asioiden löytäminen on oleellinen osa valmennusta.

Monesti, kun varsinainen syy epäoptimaaliselle toiminnalle on löydetty, muutos voidaan tehdä nopeasti. Tyypillisesti jo ensimmäisestä käynnistä lähtien urheilija saa toimivampia ajatusmalleja urheilemiseensa. Syyn löydyttyä muutoksen sopivuus, eli ekologia, tutkitaan ensin, jotta voidaan olla varmoja, että suunnitellut muutokset ovat kiipeilijälle – ja myös kiipeilijän läheisille – hyväksi.

Uskomus luulee tietävänsä

Käsitys siitä, että valmennukseen kannattaa hakeutua vasta, kun on jokin ongelma, voi olla erityisesti kilpailijoille esteenä hakeutua henkisen valmentajan pakeille. Joku urheilija ei tule ajatelleeksi, että tätä huonoa filistä ei ole pakko aina kokea. Hän saattaa ottaa reaktion vastaan elämän faktana: näin minä vaan urheilijana toimin, näinhän se asia menee, eihän kukaan pysty. Joskus urheilija on liittynyt reaktioonsa oman identiteettiinsä: ”Minä olen tällainen.” Mikään näistä lauseista ei kuitenkaan ole absoluuttinen totuus, vaan yleensä kapea-alainen ja vääristynyt näkemys. Se on uskomus. Uskomusta ei kuitenkaan helposti istu tunnista, sillä se tuntuu todelta. Meillä kaikilla näitä rajoittavia uskomuksia on, ja ne vaikuttavat elämäämme joka päivä.

Me ihmiset toimimme sen pohjalta, millaiset ovat meidän omat uskomuksemme ja arvomme. Pelkkä uskomus ei muutu toiminnaksi, jos arvot eivät sitä tue. Kiipeilijä saattaa ”tietää” (uskoa), että hän pääsee vaikeimman kisareitin ylös. Jos voittaminen ei kuitenkaan kuulu hänen tärkeimpiin arvoihinsa, pelkkä tieto tuosta kyvystä ei luo täysimittaista toimintaa. Kenties kisaaja ei halua yrittää tosissaan. Onneksi näitäkin voi tutkia ja muuttaa erilaisin harjoituksin, jos siihen löytyy tarvetta. Omien uskomusten tutkiminen saattaa olla erittäin valaisevaa. Mietin, mitä voisikaan tapahtua, jos kiipeilijälle luodaan uusia hyviä uskomuksia. Sellaisia, jotka ovat linjassa hänen arvojensa kanssa.

Mistä syistä kiipeilijän kokemus tilanne seinällä saattaa siis muuttua huonoksi? Tässä vaiheessa olet jo alkanut oivaltaa osaa siitä mekaniikasta, jolla kiipeilijän ”hyvä päivä” tai ”huono päivä” voi rakentua. Mielellä on omat strategiansa, joita se alkaa toteuttaa eri tilanteissa. Strategiasta riippuu, onko seurauksena pelko vai hymy. Kun kiipeilijä tunnustelee otteiden pitävyyttä, hänen tietoiset ja tiedostamattomat uskomuksensa ja arvonsa määrittävät sen, miten hän tilanteen kokee ja mitä hän seuraavaksi tekee. Eikö tunnukin hyvältä havaita, että asiat eivät ole kiveen hakattuja ja että voit niitä muuttaa?

Suorituskykyinen mieli toimii tiedostaen ja tiedostamattomasti urheilijan hyväksi. Mentaalivalmennuksen avulla kiipeilyynkin voi saada lisää luovuutta, itsevarmuutta tai vaikka entistä parempia greidejä. Ehkä haluat vähemmän pelkoja ja jännityksiä ja enemmän hauskuutta. Siitä mentaalivalmennuksessa lopulta on kyse: meillä on vapaus valita.

Light On Gravity lightongravity.com

Kirjoittaja on kansainvälisesti lisensioitu urheilijoiden mentaalivalmentaja.

Kuvat Antti Kirves, valokuvaaja, toimittaja, videotuottaja, www.anttikirves.fi

KARTOITA USKOMUKSIASI

Uskomukset voivat joko helpottaa tai vaikeuttaa kiipeilyä.

Kokeile itse ja täydennä lauseet.

”Kun tulee reitillä vaikea kohta, niin minä...”

”Kiipeilijänä olen...”

”Kilpailutilanteessa minä...”

”Kun muut ihmiset seuraavat kiipeilysuoritustani...”

Olivatko lauseet mielestäsi kiipeilyäsi rajoittavia vai parantavia? Jos ne tuntuivat rajoittavilta, mieti milloin oikein aloit uskoa tuolla tavalla. Jos ne olivat kannustavia, onnittele itseäsi!

Dagmar Ervasti pääsi eroon toppikammosta mentaalivalmennuksen avulla.

Pelko väistyi

Teksti: Dagmar Ervasti

”Lopetan hengittämisen. Ahdistaa. Mikään ei tunnu hyvältä. Vaikka järki sanoo, ettei mitään hätää pitäisi olla, tuntuu että käsi ei pidä vaan lipsuu. En uskalla tehdä mitään liikkeitä. Näen jo päässäni että putoan.”

Dagmar Ervasti.

Dagmar Ervasti kärsi toppikammosta kahden loukkaantumisen jälkeen.

”Vaikka otteet olivat hyvät, onnistuin hätäntymään ylhäällä, ja sitten mistään ei enää tullut mitään vaan putosin. Aloin psyykätä itseäni toppikammoon jo ennen kuin edes lähdin reitille. Olin lukossa, ja se turhautti tosi paljon.”

Ervasti aloitti kiipeilyn vuonna 2007. Viimeiset pari vuotta hän on vastannut aikuisten kurssien järjestämisestä Kiipeilyurheilijat ry:n hallituksessa. Kun yhdistykselle tarjottiin mentaalivalmennusta, hän päätti ryhtyä koekaniiniksi.

”Olen aika rationaalinen tyyppi ja suhtauduin mentaalivalmennukseen vähän skeptisesti. Halusin kuitenkin apua, ja sitä myös sain. Valmennuksen jälkeen en ole enää panikoinut topissa. Sain konkreettisia välineitä siihen, mitä pitää tehdä kun tunnen, että alkaa ahdistaa. Jossain vaiheessa huomasin ettei tekniikoita tarvinnut enää käyttää aktiivisesti.”

Yksi Ervastin käyttämistä tekniikoista on luoda pelolle yksi hahmokuva ja turvalliselle minälle toinen.

”Nämä kaksi hahmoa keskustelevat keskenään ja pelko väistyy. Aika naurettavaa, mutta se toimii.”

Henkisellä puolella on iso merkitys kiipeilyssä. Jos pää ei ole mukana, koko homma voi epäonnistua vaikka olisi tiedollisesti, taidollisesti ja fyysisesti kuinka hyvässä kunnossa.

”Kiipeily on tosi paljon päästä kiinni. Mitä vaikeammalle reitille menee, sitä hankalampia muuveja tehdään fyysisesti – ja silloin pitää olla päästä tehdä niitä”, Ervasti sanoo.

Junnu Open 1/2 Helsingin Kiipeilykeskuksessa (2/2 keväällä 2015 Salmisaarella)

15.11.2014 klo 11:00 alkaen

Sarjat:

- 2002 jälkeen syntyneet, yläköysi
- tytöt ja pojat 01 – 99 yläköysi & liidi
- tytöt ja pojat 98 – 96 yläköysi & liidi

Uusi kisaformaatti, suurin osa reiteistä on sekä yläköydellä tai liidaten. Kisa käydään Open formaatilla.

Ilmoittautumiset sähköpostilla info@kiipeilykeskus.com . Ilmoittautumisessa on ilmoitettava kisaajan nimi, sukupuoli, syntymävuosi sekä seura. Osallistumismaksu on 20 € ja se suoritetaan kisapäivänä, paikanpäällä käteisellä.

Tarkemmat tiedot julkaistaan lähempänä kisoja Helsingin Kiipeilykeskuksen nettisivuilla www.kiipeilykeskus.com.

Ben Markham

Katariina Rahikainen ja Monkey Puzzle (28), Grampians.

AUSTRALIA

kuolettavan myrkyllisiä ötököitä, jättimäisiä kenguruita, ihmisiä syöviä krokotiileja ja rikollisia

Teksti: Katariina Rahikainen

Australiasta tulee usein suomalaisille ensimmäisenä mieleen ”ne myrkylliset eläimet ja ötökät!”. Myönnän – tämä oli itselläkin päällimmäisenä ajatuksena maahan saavuttaessa toukokuussa. Se, että toistaiseksi ainut näkemäni myrkyllinen ötökkä on ollut Redback-hämähäkki (joka tosin asusti omassa vaatekaapissa), ei ole ihan vielä vastannut päässäni olleita kauhukuvitelmiä maassa asumisen vaarallisuudesta.

Maahan saavuttaessa lievästä araknofobiasta kärsivänä pieni googlailu auttoi kertomaan, että viimeisestä hämähäkkikuolemasta on aikaa vuosikymmeniä – muut myrkylliset elukat eivät sitten olekaan olleet päällimmäisenä mielessä. Kengurut ovat olleet oletettua pienempiä – isompia löytyy kuulemma lännempää. Ihmisiä syöviä krokotiileja maasta kyllä löytyy; tosin niitä varten joutuu matkustamaan pohjoisempaan ikuisen tropiikin maahan. Tai lähemmäs Nowran eläinpuistoon, jossa eläintenhoitajalta melkein purtiin käsi poikki. (Video löytyy netistä). Rikollisiin olemme törmänneet vain Nowrassa, jossa ”boganit”^{*} murtautuivat kaverin autoon heidän ollessaan kiipeilemässä.

Tässä suppea koonti Australian kiipeilyn helmistä, jossa allekirjoittanut on ehtinyt vierailla: Blue Mountains, etelä-Grampians, Arapiles ja Nowra. Australiassa on muitakin kiipeilyllisesti vierai-

lemisen arvoisia paikkoja kuten mm. Frog Buttress, Mt. Collum, Point Perpendicular ja Mt. Buffalo, joissa tulee toivottavasti josain vaiheessa vierailtua.

Blue Mountains

Blue Mountains on Sydneyn ”lähikallio” – se sijaitsee parin tunnin ajomatkan päässä Sydneystä länteen. Aboriginaalit ovat kii-venneet Blue Mountainsilla – kuten myös ainakin Grampiansseilla ja Arapilesissa – jo ennen kuin historiankirjat kertovat. Lyhimmän reitin etsiminen paikasta toiseen on varmasti pitänyt sisällään myös patikointia ja helppoja sooloja. Ensimmäiset Blueysin kirjatut kiipeilyt tapahtuivat topokirjan mukaan 1920-luvulla, ja kehitys alkuaikojen tekosta ja trädistä ensimmäisen sporttireitin syntyyn kesti vuoteen 1979. 1980-luvulla reittejä alettiin kehittää vauhdilla ja nykyään Blue Mountains on koti yli 3000 kiipeilyreitille. Lisää kiivettävää löydetään ja pultataan säännöllisesti – itse en ole vielä ehtinyt vierailla kuin murto-osalla alueen kallioita. Blackheathin ja Katoomban pikkukaupungit ovat keskellä Blue Mountainsin aluetta, ja ne ovat koteja lukemattomille kiipeilijöille. Kiipeilijöitä on levittäytynyt myös vähän kauemmas muihin tuppukyliin junaradan varrella.

Blue Mountainsilla näkee mahtavia maisemia ja sormien nahka on koetuksella. Kitka Blueysin hiekkakivellä on uskomatonta, mutta krimpit saattavat usein sormet sellaiseen kuntoon, että lepopäiviä pitää ottaa ihan nahkaa kasvattaakseen. Blueysiltä löytyy paljon erilaista kiivettä, tosin tavallista alueen reiteille on hyvin boulderimaiset kruksit ja usein myös vähän morphot (pitkät) vedot.

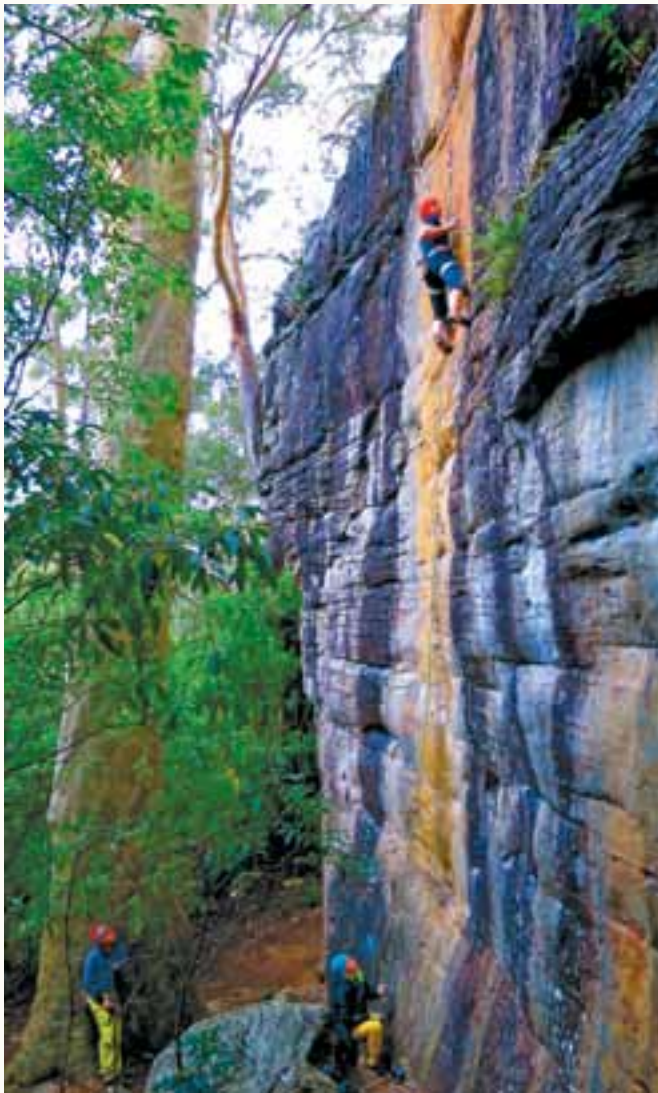
Uudet tuttavuudet ovat muualla maailmassa tuntemattomat Australian ”porkkanapultit”, carrot bolt, joita myös Blueysiltä löytyy. Porkkanapultit ovat ”esteettisempiä” kuin tavalliset pultit, ne eivät ole niin näkyviä kuin tavalliset, koska niistä puuttuu pulttilevy. Eli ne ovat vain kallioon hakattuja pultin ruuviosia ilman pulttilevyä. Niiden alkaessa yleistymään niitä käytettiin mm. huokeamman hinnan takia. Kiivetessä ”porkkanapultein” varmistettavaa reittiä pulttilevy pitää siis ensin kaivaa mankkapussista, kiinnittää se ja sitten vasta klipata jatko ja köysi siihen. Porkkanapultein varmistettavat reitit ovat nykyään vähemmistössä – mutta edelleen monilta klassikoilta sellaisia voi löytyä, varsinkin sekavarmisteisilta reiteiltä. Uudelleenpulttausta on kuitenkin tehty Blueysillä aika paljon. Pulttilevyjä voi ostaa mm. Blackheathin kiipeilykaupasta. Lisätietoa carrot bolteista kiinnostuneille mm. sen kehittäjältä www.brydenallen.com/Carrot%20Bolt%20Belay%20System.html

Grampians ja Arapiles

Puoli miljardia vuotta – niin kauan aikaa kesti Grampiansien kansallispuiston mahtavien maisemien muodostuminen. Kiipeily maisemis- sa alkoi jo 1950-luvulla; ensin teknoreitteinä, pulttien avulla teknoten

ja trädinä. Sporttikiipeilyn nousukausi alkoi vasta 80-luvun loppupuolella. Kansallispuiston 100 km x 50 km pinta-ala varmistaa, että sinne mahtuu paljon kiveä. Sekä köysireittejä että bouldereita – bouldereita on lukemattomia, sporttireittejä topokirjan mukaan 500. Taipania lukuun ottamatta Grampseista on kuitenkin sanottu että siellä on ”mahtavia reittejä, mutta ei mahtavia kaltseja”. Ihan mahtavilta ne kuitenkin näin suomikiipeilijän silmiin näyttivät! Grampiansien pohjoisosaa on vielä allekirjoittaneelta näkemättä sen ollessa suljettuna maasto-

Pasi Sjöman

Ben Markham reitillä Jock Itch (23), Nowra.

Katariina Rahikainen lepää Mega Macillä (25), Nowra.

palojen vuoksi – odotukset ovat kuitenkin korkealla koska useampi on kuvaillut sen olevan ”maailman paras kaltsi”.

Grampiansien hiekkakivi on mahtavan oranssia ja miellyttävän tuntuista, ja lähestymiset kaltseille vaativat hieman sitoutumista. Grampiansien köysireititkin ovat usein hieman enemmän päättäviä – pulttien väli voi olla pitkä, joskus väliin voi pystyä laittamaan camalottia tai sitten ei.

Grampiansista löytyy myös vielä porkkanapultillisia (carrot bolts) reittejä, ja trädireiteillä niitä voi olla yksi tai useampi kohdissa, joita ei muuten pystyisi varmistamaan. Myös boulderit ovat klassikkoja ja niitä on PALJON! – tämä sporttikiipeilijäkin eksyi niille. Metsästä löytyy vielä runsain mitoin ensinoustavia boulderongelmia – tai niin kuin yksi paikallinen kutsui niitä, ”3. FA” eli kolmas ensinouso. Moni jo kiivetty boulderit saattaa vaipua unholaan eikä kukaan ole sitä kirjannut minnekään, kunnes joku sen taas uudelleen löytää.

Entä mistä on Arapiles, isolta kivikasalta näyttävä minivuori tehty? Helppoa trädia, vaikeaa trädia, jotain siltä väliltä, pommeja varmistuksia, multipitchejä, muutama sporttireitti siellä täällä, legendaarinen Wolfgang Gullichin avaama ”Punks in the Gym” (32; maailman ensimmäinen 8b+) sekä bouldereita – siitä on Arapiles tehty. Vuoden 1964 ensimmäinen Arapilesin 15 reitin topokirja on kasvanut ”parhaisiin” 1200 kappaleeseen uusimmassa topossa olevaan reittiin (reittien lukumäärä on noin puolet vuoden -99 topon kaikista reiteistä). Arapiles on monen elämäntapaintiaanin pysähtymispaikka, ja talvellakin siel-

Blue Mountains.

Pasi Sjöman

lä oli muutama ulkopaikkakuntalainen (tai ulkomaalainen) joiden lyhyeksi suunnittelema vierailu olikin venynyt useamman kuukauden mittaiseksi. Arapiles ei ole ihanteellinen paikka, jos haluaa vain tikata vieri vieressä olevia reittejä. Usein lähestymiset vaativat ainakin jonkin asteista säättöä ja ne vievät aikaa – vaikka camping-alue on ihan kivenheiton päässä ensimmäisistä reiteistä. Arapiles on var-

maan yksi helpoimmista paikoista opetella trädittämään – varmistuksia saa lähes minne haluaa ja mikäli osaa laittaa ne oikein, ne kyllä pysyvät. Samalla täytyy opetella myös trädiankkurien teko ja kakkosen varmistaminen ylös, koska reiteillä ei ole toppauksilla mitään puita lähettyvillä. Vain muutamilla reiteillä on laskeutumisankkuri, joten aikaa vie myös reiteiltä poistuminen tai uudelle lähestyminen.

Grampiansien ja Arapilesin alueet ovat ainakin kiipeilijän näkökulmasta parasta vastinetta rahalle – myös eläinten näkemisen suhteen. Autotatkalla kaltsilta tai kaupungilta telttapaikalle voi vaikka viihdyttää autossa matkustavia pelillä ”montako kengurua nähdään kotimatalla”. Illalla opossuimit yrittävät vaivihkaa hiipiä kokattujen illallisjämiä kimppeun ja jos ne epäonnistuvat, rotat tai hiiret yrittävät yön pimeinä tunteina. Aamulla linnut päivystävät paha-aavistamatonta uhria tehdäkseen yllätyshyökkäyksen aamupalaleipään, joka on juuri matkalla suuhun. (Meidän joukkueestamme Pasi oli tämänkertainen uhri, joka ei ottanut varoituksia kuuleviin korviinsa suomalaismiehen itsepäiseen tapaan.)

Tuntematon aussikiipeilijä ja Eye of the Tiger (29).

Björn Isomaa reitillä Middle Path (28), Grampians.

Eureka, Pasi Sjöman trädireitillä Archimedes Principle (25).

Nowra

on Australian Frankenjura; ei-niin-hienolla ympäristöllä, ei-niin-kivan kaupungin läheisyydessä. Omat odotukset Nowrasta eivät kuulopuheiden perusteella olleet kovin korkealla, mutta kiipeily yllätti kyllä hyvin myönteisesti. Hiekkakiven laatu on mahtavaa ja armotonta, ja esimerkiksi Suomi-pojat olivat sitä mieltä, että esim. yhdellä lämpäreitillä ”oli kuin olisi tisseistä kiinni pitänyt”. Jaa... Aika karheita tissejä ovat tainneet puristella.

Blue Mountainsin kitka on kuitenkin Nowrassa vaikeammilla reiteillä muisto vaan, ja varsinkin sateen jälkeen joillakin reiteillä saattaa ereh-

tyä luulemaan koskettavansa saippuapalaa. Siitä huolimatta Nowran kiipeily on jostain syystä tullut hyvin lähelle omaa sydäntäni – ehkä sen takia, että siellä oppimiskäyrä on jotenkin aina nousussa ja kiipeilyä pitää lähestyä nöyrästi. Maisemat eivät tosiaan ole niin esteettisiä kuin muualla Australiassa – mutta mielestäni kiipeily korvaa sen laadullaan. Nowran pisimmät reitit ovat vain 25 metriä – lyhyisiin, usein hängkääviin reitteihin mahtuu paljon voimallisia, hienoja muuveja ja kroppakaupalla ähinää. Varsinkin boulderoitsijat varmasti tykkäävät Nowrasta.

Sydneystä ehtii Nowraan hyvin viikonloppukeikalle, ajomatkaa kertyy parin-kolmen tunnin verran, riippuen mistä päin Sydneytä lähtee liikkeelle. Nowrassa on myös vierailemisen arvoinen eläintarha, jossa voi tutustua mm. vompatteihin. Reittejä kehitetään Nowran alueellakin yhä edelleen, ja kokonaisreittimäärä lähenee jo kahta tuhatta.

Majoittuminen

Blue Mountainsilla on useampi ilmainen telttapaikkamahdollisuus, lisätietoa Blue Mountains climbing -toposta.

Majoittuminen Grampianseilla peruskiipeilijöille on yleensä Buandik camping-alue etelässä tai Stapleton pohjoisessa. Luksusmajoitusta halajaville parhaat (rajalliset) vaihtoehdot löytyvät Halls Gapista. Arapilesissa on oma ”the Pines” camping-alueensa, jonka virallista nimeä kovin moni ei edes muista. Lähikylä Natimukista löytyy suihkumahdollisuus sekä B&B -majoitusta, ja kuuleman mukaan jopa suihkullinen camping-alue. Kaikki ”oikeat” kiipeilijät kuitenkin majoittuvat the Pinesissä.

Suihkusta ei tarvitse kovin usein haaveilla, mikäli tyytyy alueiden ilmisiin majoitusvaihtoehtoihin. Grampiansien ja Arapilesin camping-alueissa ei ole suihkuja ja tätä nykyä maksullisuutta yritetään tehostaa aikaisempaa enemmän, vaikka itse emme majoittumisesta maksaneet, mieluummin jätimme rahaa polkujen ylläpito- ja pultausrahastoon. Maksaisitko itse lähemmäs 40 dollaria telttapaikasta, johon ei kuulu edes suihkumahdollisuutta? Grampiansin Buandik-campingilta lähimpään kaupunkiin Horshamiin menee tunnin verran, ja pohjois-Grampiansin Stapleton campingiltakin sekä Arapilesin the Pines -campingilta puoli tuntia. Grampianseissa ja Arapilesissa ollaan keskellä ei mitään – esim. puhelimen verkkoysteys on pätkivää, jos sitä ylipäänsä on. Nowrassa budjettilompakolle löytyy ilmaisia sekä halpoja telttavaihtoehtoja, sekä läheiseltä Jervis Bay:lta myös kuherruskuukausiviittejä.

Björn Isomaa

Pasi Sjöman ja Taste of Honey (21).

Axel Perschmann

Myös Arapilesissä voi boulderoida! Katriina Rahikainen ja Attack a Headless Chicken (V6).

Perusinfoa Australian reissua suunnitteleville

Suomesta Australiaan matkaa suunnittelevalle vinkkinä, että kovin lyhyeksi aikaa sinne ei kannata reissata – ihan jo vain sen takia, että lyhin mahdollinen lentoreitti vaihtoineen Helsingistä Sydneyyn kestää 22 tuntia. Siihen päälle vielä aikaerorasitus ja maan sisäiset siirtymät. Muutaman viikon reissulla ehtii jo nähdä paljon, mutta niin kuin kai aina kiipeilyreissun ollessa kyseessä, mitä pidempi sen parempi.

Kiipeilykausi Australiassa on aika mahtavan pitkä, ellei jopa taukoamaton. Australiassa voi tosiaan kiivetä ympäri vuoden, mutta paras kiipeilykausi vaihtelee paikoittain. Blue Mountainsilla paras kausi on keväällä ja syksyllä. Kesä-elokuussa tuulee usein kylmästi lännestä ja paikoittaisia sateita tulee enemmän kuin kiipeilyn kannalta on kiva. Kylmä (erityisesti tuulinen) sää rajoittaa kaltsivalintaa (Australian) talvella, mutta niin se rajoittaa myös kesähelteillä. Grampianseilla ja Arapilesissä paras kausi on myös Australian keväällä ja syksyllä, eli syyskuusta marraskuuhun ja maaliskuusta toukokuuhun. Nowran paras kausi ajoittuu puolestaan Aussi-talveen eli huhtikuusta syyskuuhun. Kesä-elokuussa ei ole mahdotonta reissata kiipeillen näissäkään paikoissa (Queenslandissa puolestaan paras aika juuri tällöin!) – mutta huonon tuurin sattuessa vettä (tai jopa lunta) saattaa sataa rajoittaen kiipeilyä tai ainakin kaltsivalintaa huomattavasti. Sadekaan ei aina haittaa, mutta kovan tuulen kylmyyttä Australiassa on vaikea kuvitella ellei sitä itse koe. Kaikilla alueilla on kuitenkin sekä kesä- että talvikaltseja. Meidän viiden viikon kiipeilyreissumme heinäkuun alusta alkaen näissä neljässä paikkaa koki säärajoitteita, mutta ei kuitenkaan kovin suureksi haitaksi asti. Pasin ja Björnin palatessa Suomen kamaralle ainakin Sydneyn alueella tuli vettä noin kuukauden verran enemmän kuin koskaan, ja kiipeily ulkokaltseilla oli hyvin rajattua. Vähemmän onnen varaan voi siis jättää, kun matkustaa alueelle ominaisina parhaimpina kiipeilykuukausina.

Lennot kannattaa varata Sydneyyn, kun kohteena Blue Mountains tai Nowra ja Melbourneen, kun kohteena Grampians tai Arapiles.

Etäisyydet ovat pidempiä kuin mitä luulisi – maa on niin iso, että karttaa katsoessa unohtaa helposti, kuinka pitkä matka paikasta toiseen on. Esimerkiksi Sydneystä Grampianseille tai Arapilesiin kertyy noin 12–13 ajotuntia. Vuokra-auto on suositeltava, mikäli haluaa nähdä muutakin kuin pari kaltsia. Neliveto ja kunnon maavara on plussaa

– tai sitten pitää tyytyä kävelemään hieman pidemmälle. Tosin esim. Arapilesin camping-alueella näkyi muutamia elämäntapaintiaaneja jotka olivat liftanneet paikalle joten auton vaihtoehto ei ole mahdoton – ei kuitenkaan ihanteellinen kiipeilyn kannalta.

Räkki? Suurimmalle osille reittejä 60m köysi on riittävä Australiassa – mutta 70m on siinä mielessä hyvä kun sitä joutuu kuitenkin jossain vaiheessa katkaisemaan. Muutamalle klassikolle tosin 70 metrinhän köysi ei ole riittävä ja joutuu hieman säättämään päästäkseen alas. Jos kohteena on Taipan Grampiansseilla, 80m köysi on ehdoton. Jatkan kannattaa ottaa mukaan ainakin 15, ja träditi- tai sekavarmisteilla reiteillä varsinkin pienemmät kiilat tulee tarpeeseen. Perusräkki ja camalotit kokoon #4 ovat yleensä riittäviä; jotain isompaa saattaa tarvita Blueysillä. Arapilesissä suurin osa kiipeilijöistä käyttää vain yhtä köyttä, mutta Blueysillä varsinkin trädimultipitcheillä suositellaan kahden. Blueysin kivenlaatu on laadultaan huomattavasti huonompaa kuin Arapilesin tai Grampiansin vastaava, ja trädittely on kiven murenemisen vuoksi kovin erilaista.

Ilmasto? Australiassakin on talvella kylmä. Jos matkustat Australian talvella eli touko-syyskuussa, ota ehdottomasti mukaan untuvatakki. Topokirja suosittaa sen mukaan ottamista myös kesällä (eli Suomen talvella) ainakin Victoriaan, mutta tätä en voi kokemuksen puutteen vuoksi varmistaa. Blueysillä se voi kuulemma olla tarpeen kylmiä öisiä etelätuulia varten.

Lähteinä jutussa on käytetty alueiden topokirjoja, joista ainakin kahta (Blue Mountains & Arapiles) voi tilata mm. www.climb-europe.com -sivustolta.

Muuta mainittavan arvoista on Australian linnut. Siivekkäitä ei oikein osaa sillä tavalla arvostaa (ellei harrasta lintubongausta) ennen kuin saapuu Australiaan. Mahtavia värejä, mahtavia ääniä – viisaita eläimiä. Viisauden tajuaa siinä vaiheessa, kun esim. kookaburrat väijyvät sinua aamupalalla ja toinen tekee harhautuksen sillä välin kun ensimmäinen varastaa ruokasi – tai kun myslipatukiasi on kadonnut kahden muovipussin sisältä sillä välin kun kiipeät jotain reittiä.

Kirjoittaja on kiipeilijänomadi, joka tällä hetkellä asuu Australiassa, New South Walesissa. Katriinan kirjoituksia voi lukea osoitteesta www.camu.fi.

*Bogan on australiaa ja tarkoittaa juttia.

CRAIG ALEXANDER

READ ROADS BETTER

AVAILABLE IN OAKLEY PRESCRIPTION

00° RED IRIDIUM® POLARIZED
REDUCES GLARE ON THE ROAD

OAKLEY

©2014 Oakley, Inc.

OAKLEY-AURINKOLASIT JA -SILMÄLASIT ASIAANTUNTEMUKSELLA JO VUODESTA -92!

AURINKOLASIT MYÖS OMILLA VAHVUUKSILLASI.

ALEKSIN
OPTIIKKA

Galleria Esplanad, 2. kerros
Aleksanterinkatu 40-42
010 2396260
info@aleksinoptiikka.fi

Aukioloajat:
ma-pe 10.00 – 19.00
la 10.00 – 17.00

Rösås

Saku Korosuo

Ensimmäisen kosketuksen Rösäkseen sain vuonna 2009, kun Vegan-Fredrik vei tutustumaan yhteen Ruotsin suurimmista kallioista. 100 metriä likaista, irtonaista kiipeilyä, ja varmistuksina puoli vuosisataa vanhoja hakoja tekivät vaikutuksen. Fredrik kertoi, että tätä on ruotsalainen ”vuxenklättring”.

Siihen aikaan kallio oli käytännössä hylätty. Rösåksella tehtiin ehkä muutama nousu vuodessa, ja nekin aina samoille klassikkoreiteille. Lähistöllä oleva Ringkallen vei tradikiipeilijät mennessään, ja sporttikiipeilijöille kallio ei tarjonnut mitään.

Kiipeily Rösåksella oli hienoa, mutta kallion likaisuus ja kiipeilyn vaarallisuus saivat mieteliääksi. Jos vain reitit olisivat puhtaita, jos vain otteet pysyisivät seinässä, jos vain varmistuksiin voisi pudota... Ruotsalainen versio Verdonista tuntui olevan niin lähellä.

Ajatus satametrisistä sporttireiteistä alkoi kiehtoa, ja hetken päästä oltiinkin Fredrikin kanssa laskeutumassa isoa seinämää ristiin

rastiin. Seinämä on noin puoli kilometriä leveä ja sopivan linjan löytäminen ei ollut ihan helppoa.

Viimein keskeltä seinämää löytyi neitseellinen suora linja. Aloin putsata uutta reittiä, samalla kun Fredrik innostui eräästä vanhasta reitistä niin paljon että ottikin projektiseen putsata sen.

Jokainen, joka on tehnyt reittejä, tietää kuinka paljon aikaa menee 20 metrisen reitin putsamiseen ja pulttaamiseen. 100 metriä vie vähän enemmän. Rösåksella, harjojen, poran, akkujen ja kymmenien pulttien kanssa jumarointi oli vielä oma lukunsa.

Projekti venyi ja venyi, mutta viimein keväällä 2011 syntyi *Slutet på Raskriget, 7a*; Rösåksen ensimmäinen iso reitti, jossa putoaminen on sallittua.

Jostain syystä kuvittelin tämän olevan uusi alku isolle seinälle, mutta näin jälkikäteen on

Rösås. 40 metrinen Lilla Väggen kuvan vasemmassa laidassa.

Anu Korosuo

Saku Korosuo ja Salmiikki 7c.

Urban Dufva ja Xylitol 7c.

Saku Korosuo

Saku Korosuo

Saku Korosuo

helppo nähdä, ettei se ollut. Itse asiassa reittiä ei ole vielä kukaan toistettu. Rösås heräsi kylä uuteen kukoistukseen, mutta ei tämän reitin ansioista.

Rösås oli tunnettu helpoista seikkailureiteistään, mutta kallio on yllättäen monessa kohdassa erittäin jyrkkä. Itse asiassa täydellistä 20 metrisille sporttireiteille. Näissä kohdissa ei tosin ollut kiipeilyä, mutta pitää muistaa, että 70-luvulla ei kiivetty 7c:tä. Kun kalliota alkoi katsella sporttikiipeilijän silmin, alkoi nähdä mahtavia linjoja, joita 70-luvulla ei varmasti edes ajateltu vapaareiteinä.

Yksi ensimmäisistä projekteistani oli erään teknoreitin vapauttaminen. Jyrkässä halkeamassa oli metrin välein ruosteisia hakoja. Poistin haat ja ostin setin ballnuttseja valmistuksiksi. Lienevätkö reitin ensin sijat jo aikoinaan ajatelleet sen olevan mahdollinen vapaareitti tulevaisuudessa? Ainakin reitin nimi oli "Framtiden".

Arvioin silmämääräisesti halkeaman olevan jotain 7c:n tasoa, mutta heti reittiä kokeiltuani tuli selväksi, ettei jyrkkä halkeama ollut lähellekään niin vaikea kuin miltä se näytti.

RÖSÅS

MITÄ Jyrkkää sporttikiipeilyä ja jännää seikkailukiipeilyä. Kivenlaatu on paikoitellen irtonaista, joten kypärän käyttö varsinkin varmistajalla suotavaa. Hyvät maisemat. Greidit seikkailureitit: 3–7a, Sporttireitit 6a–8a.

MISSÄ Örnköldsvikin lähellä, 140 km Uumajasta etelään.

MILLOIN Maalis–marraskuussa. Kallio on viime vuosina ollut kiipeilykiellossa 15.4.–31.7. Kallio on etelään, mutta osa luolissa olevista reiteistä valuttaa keväisin.

BIVI Lilla Väggenin lähellä on kiva laavu ja grillauspaikka.

Lisätietoa:

27crag.com/crag/rosasberget/topos/
www.haukkari.net/search/label/Rösås

"Suomalainen 6-?", sanoi Anu kun oli reittiä kerran kokeillut. Tässä ehkäpä syy siihen, miksi Rösåksen kehitys aikoinaan loppui. Uskon puute.

Vaikka olenkin monessa asiassa pessimisti, kiipeilyn suhteen en ole. Usko Rösåksen potentiaaliin, sekä tietysti yliopiston akateeminen vapaus mahdollistivat sen, että seuraavina vuosina vietin enemmän aikaa Rösåksella kuin missään muualla. Tein noin 20 uutta sporttireittiä ja julkaisin topon 27crag:issa. Sen jälkeen Rösåksesta on tullut, 140 km etäisyydestä huolimatta, yksi Uumajan suosituimmista sporttikalliosta.

SUOSITELTAVIA REITTEJÄ:

Svarta linjen 3
 Heta linjen 5
 Screaming trees 6b
 PASTIROL 6b
 Djungelvrål 7a
 Sista Skriket 7a+
 Kundi 7b
 Ässä Mix 7b
 Tervaleijona 7b+
 Salmiikki 7c
 Xylitol 7c
 Missä X 7c+
 Finska Skriket 8a
 Dragster 8a

Anu Korosuo putsamassa uutta kiivettävää.

Anni Korosuo

Saku Korosuo on Ruotsin kautta Itävaltaan karannut kiipeilypakolainen. Mies uskoo halkeamien pultittomuuteen ja seisomalähtöihin. Työkseen Saku tekee 3D-mallinnusta ja vetää kiipeilykursseja. Vapaa-aikanaan Saku etsii pehmeitä greidejä ja halpaa vehnäolutta.

Katso myös kirjoittajan nettisivut osoitteessa korosuo.com.

“Jos pystyy kiipeämään 8a:n trädireitin, on silloin fyysisesti 8c:n kunnossa”.

Istun Ruotsin menestyneimmän kiipeilyvalmentajan luennoilla, enkä meinaa uskoa kuulemaani. Enkä uskokaan. Ja itse asiassa moisen faktan esittely alkaa sen verran ärsyttämään, että kerron valmentajalle moisen tiedon olevan “skitsnackia”. Nyt jotain perusteluja tälle suht kovalle väitteelle, ollaan kuitenkin maksetulla kurssilla.

Ruotsissa ei konflikteista juuri pidetä, ja valmentaja osaakin hyvin mitätöidä keskustelun alkuunsa. “Sinun mielipiteesi on yhtä hyvä kuin minun.”

No eipä ole. Jos ostan tietoa kurssin muodossa jotta tulisin paremmaksi kiipeilijäksi, olisi kiva jos ostamallani tiedolla olisi jotain todellisuuspohjaa. Vapaa-ajalla voi heittää vaikka minkälaista läppää, mutta silloin kun opetetaan, ja varsinkin jos siitä otetaan rahaa, pitäisi väitteet pystyä perustelemaan.

Valmentaja myöntääkin, ettei hänellä ole juurikaan kokemusta trädikiipeilystä. Omien sanojensa mukaan sen verran, että se ei oikein sujunut, oli vaikeaa ja jännää, ja nyt tämän huonon kokemuksen perusteella voidaankin sitten esittää Jensmäisiä taulukoita siitä, kuinka paljon trädikiipeily on sporttikiipeilyä vaikeampaa.

Eräs 8c:n kiipeilijä, joka ei muuten kiipeä 8a:n trädiiä, kysyi kurssin jälkeen mielipidettäni kurssista. Hänellä oli raha tiukassa eikä osallistunut, vaikka sosiaalinen paine oli kuulemma kova. Hemmetin ruotsalaiset. Että kurssille pitäisi tulla sen takia kun kaveri järjestää?

” Älä usko lihavien laihdutusvinkkejä.

Sanoin, että itselleni kurssi oli hyvä sijoitus. Pidän itsekin kursseja, ja sain arvokasta tietoa liittyen teorian määrään ja ryhmäkokoihin. Toisaalta kyseiselle 8c:n kiipeilijälle kurssi tuskin olisi tarjonnut mitään, mitä hän ei jo tietäisi.

Kaveri alkaa avautua pienen hiljaisuuden jälkeen: “Kukaan ei kiistä, etteivätkö kyseisen valmentajan valmennettavat olisi menestyneitä kiipeilijöitä, mutta kuinka paljon tästä menestyksestä on oikeasti valmentajan ansiota?”

Mielenkiintoinen pointti. Valmentajat esittelevät mielellään suojattejaan ikään kuin luomuksinaan, varsinkin kisamenestyksen jälkeen, mutta mikä olisi lopputulos, jos kiipeilijät olisivat kiivenneet ilman valmentajaa? Tai toisella valmentajalla ja toisilla trenimetoilla?

Eräs ystäväni kiipesi ensimmäisenä kiipeilykesänään 7c+:n boulderin. Itse kiipesin saman 13 vuoden aktiivisen treenin jälkeen. Olisi se ehkä nopeamminkin voinut mennä, mutta rohkenen väittää, että emme ole geneettisesti samalla viivalla. Tästä taas tulee mielenkiintoinen ajatusleikki. Mitäs, jos minä olisinkin alkanut tämän geeni-ihmeen valmentajaksi. Kaverin palautuminenkin oli jotain käsittämätöntä, hän trenasi kaksi kertaa päivässä, ja tuloista olisi varmasti tullut hyvinkin erilaisilla trenimetoilla. Olisinko voinut ottaa kunnian tämän kaverin suorituksista? Nykyään monet valmentajat ottavat, riippumatta siitä kuinka hyödyllistä valmentaminen on.

Tästä tulee mieleen sanonta: älä usko lihavien laihdutusvinkkejä.

KIIPEILYKURSSEJA LOFOOTEILLA!

Saku Korosuo järjestää kiipeilykursseja ja opastuksia Lofoteilla kesällä 2014.

Lisätietoja:
www.korosuo.com & saku@korosuo.com

KOROSUO.COM

skil SUOMEN KIIPEILYLIITTO

SKIL HALLITUS 2014

pj. Sampsa Jyrkynen, jäsenet Otto Lahti, Arttu Eloranta, Kaisa Rajala, Hanna Pihlajaluoto ja Juho Hirsimäki.

SKIL JÄSENSEURAT

BK CLIMBERS, HELSINKI
CLIMBING CLUB ry. PORI
CLUB ALPIN SAVONLINNAN ry.
HANGON HYRSKYT ry. KIIPEILYJAOS
HELSINGIN NMKY ry.
HIGH SPORT VAASA ry.
HIRVENSALMEN URHEILIJAT ry. (kiipeilyjaos)
HÄMEENLINNAN KIIPEILYSEURA ry.
JYVÄSKYLÄN KIIPEILYSEURA ry.
KARELIAN KIIPEILIJÄT ry. JOENSUU
KIIPEILYSEURA KAKKONEN ry. ESPOO
KIIPEILYSEURA ORANKI ry, HELSINKI
KIIPEILYKERHO KIILA ry, KOUVOLA
KIIPEILYKERHO VERTIKAALI ry. TAMPERE
KIIPEILYN VUOKSI ry, IMATRA
KIIPEILYURHEILIJAT ry. HELSINKI
KLONDYKE WALL ry. KERAVA
KOILLISMAAN KIIPEILYSEURA ry. KUUSAMO
KOTKAN KIIPEILYSEURA ry.
KUOPION KIIPEILYSEURA ry.
LAHDEN SEUDUN KIIPEILYSEURA KITKA ry.
LOUNAI-SUOMEN KIIPEILYKERHO KRUXI ry.
TURKU
OULUN CAVE ry.

OULUN KIIPEILYSEURA 91. ry.
PROJEKTI ry. JYVÄSKYLÄ
ROVANIEMEN VUORISTOKLUBI RVK ry.
SKEY ry. HELSINKI
SLÄBI ry. RUOTSINPYHTÄÄ
SUOMEN ALPPIKERHO ry. HELSINKI
TAMPEREEN NMKY ry. kiipeilyjaosto
TAPANILAN ERÄ ry KIIPEILYJAOSTO HELSINKI
TEAM PANIC ry, PORVOO
TORNIORAVAT ry. TORNIO
TURUN NMKY ry.

Hirvensalmen Urheilijat ry. (kiipeilyjaos) hyväksyttiin SKIL jäsen seuraksi.

Seurojen kotisivujen osoitteet tai muut yhteystiedot SKIL www-sivuilla.

SKIL postiosoite:

Suomen Kiipeilyliitto ry.,
Erätie 3, 00730 HELSINKI

Toiminnanjohtaja, Kiipeilylehden päätoimittaja, KTO-kurssivastaava: Jari Koski, jari.koski@climbing.fi, gsm. 040 586 8123, puh. 09 224 32907. KTO-kurssia ja Kiipeilylehden aineistoa koskevat tiedustelut suoraan Jari Koskelle, mieluiten sähköpostilla.

Liiton toimisto VALO-Lajipalvelut on lajiliitton yhteistoimisto, josta saa yleistä tietoa liiton toiminnasta sekä apua Sporttirikisteri- ja lisensiasioissa.

Puh. (09) 3481 2005, email: lajipalvelut@valo.fi, fax: (09) 3481 2602

Käyntiosoite: VALO-talo 7. krs,
Radiokatu 20, 00240 Helsinki

Postiosoite: Lajipalvelut, Suomen Kiipeilyliitto ry. FIN-00093 VALO

Lisätietoja VALO-Lajipalvelut -toimistosta
www.slu.fi/jasenjarjestoille/lajipalvelut_pienlajiliitoille/

VALO

Suomen Liikunta ja Urheilu SLU ry, Nuori Suomi ry, Kuntoliikuntaliitto ry ja Suomen Olympiakomitea ry perustivat kattojärjestön kesäkuussa 2012.

Valo, Valtakunnallinen liikunta- ja urheiluorganisaatio ry toimii suomalaisen liikunnan ja urheilun yhdistävänä voimana. Visiona on "Olemme maailman liikkuvien urheilukansa – 2020".

SKIL JULKAISUJEN MYNTI

SLU Sporttikaupasta, vain tilauslomakkeella. Linkki löytyy SKIL www-sivuilta; climbing.fi > julkaisut > hinnat ja tilaukset

SEURAAVA KIIPEILYLEHTI

ilmestyy helmikuussa 2015, lehden aineistopäivä on 10.1.2015.

kova KOULUTUSVALIOKUNTA

SKIL AVOIMET OHJAAJA- JA KOULUTTAJAKURSIT 2014 talvi

8.–9.11. KTO 3, Pirkanmaa
15.11. KTO-koee, Helsinki TÄYNNÄ
22.11. KTO-koee, Helsinki
14.–15.3. KTO 1, Helsinki
21.3. KTO-koee, Helsinki
28.–29.3. KTO 2, Helsinki
23.5. KTO-koee, Helsinki

2015 kevät

21.–22.3. Jääkiipeilyohjaaja JKO (KKK1-jäämoduuli), Korouoma
11.–12.4. KO1, Kiipeilykeskus Tapanila
21.–22.5. KTO 1, Rovaniemi
23.5. KO-koee, Havukallio, Hollola
28.–29.5. KTO 2, Rovaniemi
5.6. KTO-koee, Rovaniemi

Joensuu ja Mikkeli KTO-kurssit: info ja kyselyt Pasi Penttiseltä, pasi.penttinen@kaski.info
HUOM! KO/SCI 2-kurssi on kaksipäiväinen ja erillinen koe yksipäiväinen.

Päivämääriin voi tulla lisäyksiä ja muutoksia; ajankohtaiset kurssi- ja koepäivämäärät ilmoitetaan SKIL kotisivuilla: www.climbing.fi >

koulutus > kurssi- ja koekalenteri.

Kurssia tai koetta ei voida järjestää, jos osallistujia ei ole tarpeeksi. Jos kurssi joudutaan peruuttamaan, niin ilmoittautuneille ilmoitetaan tästä mahdollisimman aikaisin ja pyritään tarjoamaan korvaavaa päivämäärää.

Tarvittaessa voi myös tilata yksityiskurssia esimerkiksi yritykselle ja opistolle.

KTO-kurssien hinnat 2014:

KTO moduuli 1: 155 €
KTO moduuli 2: 155 €
KTO-koee: 100 €
KTO-kortin päivitys: 80 €
KTO 3: 175 €
KTO-3 päivitys: 100 €

Kaikki ajankohtaiset kurssihinnat löytyvät SKIL www-sivuston kurssihinnastosta.

KURSSIPAIKAT:

KTO-kurssit Helsinki; Helsingin Kiipeilykeskus: www.kiipeilykeskus.com.

KTO 3: pääsääntöisesti Virrat nuorisokeskus Marttinen www.marttinen.fi

KTO Joensuu: Pohjois-Karjalan Opisto Niittyalahti ja koulutuskallio Vuorivaara

KTO Rovaniemi: liikuntakeskuksessa Rovaniemellä, lisätietoja myös www.santasport.com.

KTO Peräpohjolan opisto, Tornio, www.ppopisto.fi/etusivu

KTO ja KTO 3 Basecamp Oulanka www.basecampoulanka.fi

KTO 3, SCI(KO)- sekä KKK-kurssille ja kokeisiin ilmoittautuminen vähintään kaksi viikkoa ennen tapahtumaa, jonka jälkeen ilmoittautuminen on sitova ja osallistumismaksu tulee maksaa, vaikkei saapuisi koulutukseen.

Ilmoittautumiset kurssille ja kokeisiin seuraaville henkilöille:

KTO Helsinki: Jari Koski jari.koski@climbing.fi tai 040 586 8123.

KTO Rovaniemi ja TaTu: Oula-Matti Peltonen oula-matti.peltonen@roiakk.fi tai 040 7547 613.

KTO Tampere ja KTO 3: Kimmo Peltonen, kt.peltonen@gmail.com tai 0400 219 946.

KTO Joensuu ja Mikkeli: Pasi Penttinen, pasi.penttinen@kaski.info.

KTO Peräpohjolan opisto, Tornio, koulutus@ppopisto.fi tai puh. 050 569 4396.

SCI (KO): Jaakko Lehto, jvlehto@iki.fi tai puh. 040 769 5157.

KKK: Tuomo Pesonen, tuomo.pesonen@pp2.inet.fi / 050 379 4472

KO- ja KKK-kursseille ilmoittautumiset ja tiedustelut myös: koulu@climbing.fi

HUOM!

Jos sinulla on sairauksia, jotka voivat vaikuttaa ohjaajakurssin läpikäymiseen (esim. diabetes, epilepsia, sydänsairaudet) tai olet raskaana, niin ilmoita tästä kurssin järjestäjälle.

KTO-KLUBIN JÄSENILLE

Klubin jäsenyys on ilmaista vuoden ajan liittymisestä eli KTO -kurssin moduuli 2:lle osallistumisesta.

Tänä aikana saat Kiipeilylehden kolme kertaa vuodessa kotiisi. Vuoden kuluttua jäsenyys loppuu automaattisesti, mutta voit jatkaa sitä ottamalla yhteyttä SKIL toimistoon. Jäsenmaksu ensimmäisen vuoden jälkeen on 20 euroa/vuosi.

NUVA NUORISOVALIOKUNTA

Pohjoismainen Junnuleiri järjestetään 2015 aikana. Lisäinfoa leiristä tulee keväällä suoraan seuroille. Lisäinfoa saat myös Heidi Saariselta heidi.inkeri@gmail.com

Valtakunnallinen Junnuleiri Suomessa järjestetään vuosittain. Lisäinfoa kesän 2015 leiristä tulee keväällä suoraan seuroille.

Junnuohjaajakoulutus järjestetään kerran vuodessa tai kysynnän mukaan. Junnuohjaajakoulutuksen voi myös tilata erikseen omalle seuralle jos osallistujia on riittävästi.

"Junioriohjaajan opas kiipeilyseuroille" (Kaisa Härkönen) -opasta voi tilata VALO-lajipalvelutoimistosta: lajipalvelut@valo.fi

Lisää infoa Nuorisovalioikunnan toiminnasta löydät nettisivuilta: www.climbing.fi.

Nuorisosasioissa ja tarvittaessa junnuohjaajakoulutusta voit ottaa yhteyttä Eeva Mäkelään eeva.makela@humak.fi

kiva KILPAILUVALIOKUNTA

Kilpailuvaliokunnan kokoonpano:

Kaisa Rajala: puheenjohtaja ja juniorimaajoukkuevastaava, kaisa.rajala@bouldertehdas.fi, Peter Hammer: aikuisten maajoukkuevastaava, peter.hammer@kiipeilyareena.com, Jorma Käyhkö: valmennus Veera Turkki: tiedotus

KILPAILUT 2014

25.10. SM-köysikilpailut, Oulu
8.11. PM-köysikilpailut, Sogndal, Norja
15.11. Junnu Open 1/2 Helsingin Kiipeilykeskus (kisajuliste toisaalla tässä lehdessä)
Kilpailuja koordinoi Kaisa Rajala.
13.12.2014 Asemaboulder, Koivukylä, Vantaa

Kaudella 2014–2015 järjestetään Boulderliiga eri puolilla Suomea. Lisätietoa: <http://boulderliiga.fi> ja <https://www.facebook.com/suomenboulderliiga>

TUOMAROINTIKOULUTUS

Huom. Seuraavia tuomarointikoulutuksia järjestetään kysynnän mukaan:

SKIL tarjoaa seuroille / kiipeilyhalleille mahdollisuutta omien tuomareiden kouluttamiseen. Nyt kannattaa mahdollisimman nopeasti sopia koulutus omalle seuralle. Lisätiedot: kaisa.rajala@bouldertehdas.fi

Kustannuksia koulutuksesta tulee kouluttajien kulujen verran (matkat + päiväraha), seuran tulee itse järjestää tilat koulutusta varten.

Tuomarikoulutus sisältää sekä boulder- että köysiosuuden. Koulutus sisältää noin kuuden tunnin teoriaosuuden, kaksi harjoittelukertaa (köysi ja boulder) sekä kirjallisen tentin. Koko koulutuksen suorittamisen jälkeen saa kansallisen tason kiipeilytuomarin pätevyyden. Koulutus on mahdollista jakaa myös köysi- ja boulderosuuteen, jolloin kyseinen osuus voidaan järjestää ennen kisoja, ja kisoissa saa käytännön harjoittelun heti tehtyä.

SKIL:n sivuilla on päivitettävä lista pätevistä kansallisen tason tuomareista. Suomen päätuomari on Kaisa Rajala.

SKIL on perustanut omat facebook-sivut. Jatkossa kilpailuihin liittyvistä asioista tiedotetaan myös niillä. Kevään 2014 aikana on tarkoitus päivittää myös Kiipeilyliiton nettisivujen kilpailuosiota käyttäjävälisempään suuntaan. www.climbing.fi

Lisätietoja: Kilpailuvaliokunta, Kaisa Rajala: kaisa.rajala@bouldertehdas.fi tai kilpailu@climbing.fi

Palautetta, kysymyksiä ja ideoita kilpailutoimintaan voi lähettää sähköpostitse kilpailu@climbing.fi

HUOM!

Kilpailuvaliokunnan Internet-sivuilta löytyy valikko "Kilpailun järjestäjän opas", josta löytyy hyödyllistä tietoa ja ohjeita kiipeilykilpailun järjestämiseen. Käy katsomassa kilpailuvaliokunnan sivuja osoitteessa: www.climbing.fi kohdassa Kilpailu.

Suomi-Cup osakilpailuissa noudatetaan IFSC kisasääntöjä. Kuitenkin kisaakohtaiset poikkeukset olosuhteista riippuen ovat mahdollisia. Näistä kannattaa olla ajoissa yhteydessä päätuomariin.

skil-tuki seuratoiminnan kehittämiseen

SKIL jäsenseurat voivat hakea tukea kiipeily- ja seuratoiminnan aloittamiseen ja kehittämiseen. Tukianomukset käsitellään hallituksen toimesta hyväksytyin budjetin puitteissa. Tuki voi olla joko työtä ja neuvontaa (esim. lähetetään asiantuntija boulderseinää suunnittelemaan ja valvomaan rakentamista) tai rahallista tukea.

Hakuperusteet:

Ainoastaan SKIL jäsenseurojen haettavaksi, ensisijaisesti pienien paikkakuntien seurojen tukemiseen ja seuduilla, missä ei ole paljoa kiipeilytoimintaa.

Esimerkkejä hankkeista:

- tien levikkeen tai pysäköintipaikan rakentaminen kiipeilypaikan yhteyteen. Vain yhteistyössä maanomistajan ja lähiasukkaiden kanssa!
- kalliotalkoiden kustannuksiin
- junnutoiminnan aloittaminen
- kiipeily-/boulderseinän suunnittelu ja rakentaminen
- kiipeilykilpailun järjestäminen

Hakemuksessa tulee näkyä: avustuksen käytötarkoitus ja mille ajalle haetaan, vastuuhenkilö, talousarvio, haettava summa, seuran ja paikkakunnan olosuhteet kiipeilyn kannalta.

Vapamuotoinen hakemus lähetetään osoitteeseen: Jari Koski SKIL ry. Erätie 3, 00730 HELSINKI

SKIL hallitus päättää avustuksen jakamisesta.

access

On kokeneen kiipeilijän velvollisuus opastaa uusia harrastajia ”pelisäännöissä”. Huono tai ajattelematon käytös kallioilla leimaa samalla kaikki kiipeilijät, eikä meillä ole varaa menettää yhtäkään harvoista harrastuspaikoistamme kieltojen takia.

Tässä tärkeimmät ohjeet kiipeilykallioilla ja bouldereilla sekä myös jääkiipeilypaikoilla liikuttaessa:

- autojen pysäköinti vain niille osoitetuissa paikoissa ja lähiasukkaiden kulkemista estämättä. Pysäköinti ei saa estää työkohteiden ajoa pelloille tms.
- yksityisten tilapäinen ja satunnainen käyttö on sallittua, paitsi jos virallinen (omatekemä pahvinen ei kelpaa) ajokieltoimerkki. Oikeaa ajokieltoa pitää noudattaa.
- ystävällinen ja kohtelias käytös kiipeilypaikan lähiasukkaita ja muita luonnossa liikuvia kohtaan on itsestäänselvyys.
- ollaan metelöimättä kallioilla ja viedään omat roskat pois.

Uutta kiipeilykalliota tai bouldereita suunniteltaessa:

- ennen kuin aloitat kiipeilytoiminnan kalliolla, ota ensimmäiseksi yhteyttä paikalliseen kiipeilyseuraan. Sieltä saat tietoa mahdollisista sopimuksista maanomistajan kanssa, kiipeilykielloista ja rajoituksista. Paikallisella jäsen seuralla on mahdollisuus käyttää SKIL:n resursseja porahakojen asennuksessa.
- ennen reitintekoa selvitetään aina maanomistaja ja kysytään häneltä luvat sekä pysäköinti, kulku kalliolle ym. Myös näkö/kuuloetäisyydellä asuvilta pitää pyytää lupaa, vaikkei olisikaan maanomistaja.
- myös uusissa boulderpaikoissa kannattaa aina ottaa ensin yhteys maanomistajaan, yleensä tällöin hommat sujuu hyvin ja saa kiipeillä. Jos ei ole maanomistajalle mitään ilmoitellut, niin jossain vaiheessa kun porukkaa alkaa kivillä käymään enemmän, aina tulee ongelmia ja siinä vaiheessa saattaa olla peli menetetty kiipeilyn suhteen.
- paikallisesta ympäristökeskuksesta saa tietää, että onko kalliolla/kivillä suojeltavia kasveja.

Jokamiehenoikeuksien nojalla luonnossa saa toisen maalla liikkua lihasvoimalla aiheuttamatta vähäistä suurempaa haittaa.

Tämä perustuu rikoslain hallinnanloukkauksäädökseen. Maanomistajalle ja lähiasukkaille ei saa tuottaa häiriötä eikä luonnolle saa aiheuttaa vahinkoa. Esimerkiksi pultitukseen tarvitaan aina maanomistajan lupa.

HUOM: Linkki uuteen Ympäristöministeriön julkaisuun ”Jokamiehen oikeudet ja toimiminen toisen alueella” löytyy SKIL [www.sivuilta: Access](http://www.sivuilta:Access) > Jokamiehenoikeudet Kiipeily -osassa 1, sivu 71

VOIMASSA OLEVAT KIIPEILYKIELLOT:

- Klöverberget, Siuntio
- Vanjärvi, Vihti
- Ispoinen, Turku

Säkylä Pirunvuoren kiipeilykielto on päättynyt! Käytössä on uusi parkkipaikka ja kulku kalliolle. Ehdottomasti on noudatettava uusia ohjeita. Ohjeet jammi.netissä: www.jammi.net/kalliot/pirunvuori/index.html

Siuntion Falkberget: jätä auto kauas kalliosta sellaiseen paikkaan, jossa se ei estä mitään liikennettä ja josta kenellekään ei tulisi mieleenkään valittaa.

Ajantasalla olevat access-ohjeet, tiedotteita ja lisätietoa kiipeilykielloista löytyy SKIL www.sivuilta Access-osiosta ja nykyisin tiedotteita on myös Slouppi.net-sivustolla.

Seuratiedotteet

Vaasa BoulderFest 2015 on Vaasan High Sport ry:n järjestämä ilmainen ja kaikille avoin kiipeilytapahtuma. 1.–3.5.2015 järjestettävä tapahtuma sisältää vapaata kiipeilyä Vaasan Runsorissa. Alueella on yli 400 reittiä sekä runsaasti mahdollisuuksia avata uusia. Paikalla on oppaita, jotka auttavat kivien ja reittien löytämisessä.

Ohjelmaan kuuluu myös vaikeiden reittien projektointia tai sen seuraamista mieltymysten mukaan, sekä leikkimielinen boulderkilpailu.

Ennakkoon ilmoittautuneille on tiedossa myös illanviettoa. Omat pädit joukkoon! Lisätietoja tapahtumasta Vaasan High Sport ry:n kotisivuilta (www.highsport.fi).

Tuoteuutuudet

Roca Siurana 9,6 mm

Monikäyttöinen yleisköysi Rocalta. Tot-Sec-käsittely: hylkii vettä ja likaa erinomaisesti. Impact force: 8,1 kN, 9 UIAA-pudotusta. SH: 182 €

Bouldertehtas Oy

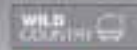
Ocun Kestrel

Pieni ja kevyt (25g), mutta silti lujatekoinen (23kN/8kN) uutuussulkari Ocunilta. Erinomainen hinta-laatusuhde. Kuusi eri väri vaihtoehtoa. Saatava myös jatkosettinä 8mm slingeillä. SH: Kestrel 5+1 pack 35 €, Kestrel QD 5+1 pack 81 €

Bouldertehtas Oy

TILAA
TUOTTEET
KÄTEVÄSTI
VERKKOKAUPASTA!
WWW.BOULDERTEHDAS.FI

Safety is action

BOULDERTEHDAS

BOULDERTEHDAS OY
WWW.BOULDERTEHDAS.FI

PUH.
010-2818999

RUUKINKATU 4
20540 TURKU

Makak otteet
Makak treenipalkit

Boreal Crux - tarkka tossu
pienille listaotteille 109,00

Boreal Joker Velcro
leveälestinen yleistossu 89,00

Garra First.. aloittelijan yleistossu
niin seinälle, kuin kalliolle 69,00

Julbo
vuristolasi

12,50

11,00

Rock Empire Streak Set 74,00
sis. valjaat, HMS- sulkurengas,
varmistuslaite ja suojaussi

Rock Empire
Axel 49,90
Flexor 39,90

Kypärät
alk. 49,50

Kerhovaljaat
Speedy 39,50

Köysipussi
Zora 25L
19,90

Jääraudat Machki 69,90 Jäähakku Chakan 49,90

Rock Empire mankasetti 16,00

Kiipeilyköydet Beal
Edlinger 10,2mm x 60m 129,90
Diablo Uni Gore 179,90

Austri Alpin No.mad kasi 28,00
Rock Empire Ascender 46,00

Työkäyttöön uutta:
Arboristivaljaat
Rock Empire 169,00

ROCK EMPIRE, BLACK DIAMOND, PETZL, BEAL, BOREAL, AUSTRI ALPIN

Uutta: yli 15 euron toimitukset postitse ilman kuluja

MOUNTAIN SHOP 050- 5017157

Hämeentie 40, 00500 Helsinki

www.mountainshop.fi

TIKKA® RXP

Todellista kädet vapaana -valaisua,
100 % Reactive Lighting -teknologialla.

www.petzl.com